

STRATEGIA DE DEZVOLTARE LOCALĂ A COMUNEI MIHEȘU DE CÂMPIE

2021 – 2027

CONSILIUL LOCAL MIHEȘU DE CÂMPIE

©PRIMĂRIA COMUNEI MIHEȘU DE CÂMPIE

România, Județul Mureș, Str. Mihai Eminescu nr. 4

mihesu@cjmures.ro +40 265.420.312

Dragi cetățeni,

De la bun început am fost conștient că Administrația Locală are obligația să propună comunității programe pentru reabilitarea zonei. În aceste condiții, de când mi-ați acordat încrederea dumneavoastră am făcut tot ce mi-a stat în putință să modernizez aceasta comună și să o aduc la nivelul demn de a fii parte integrantă a Uniunii Europene.

În contextul unei analize ample s-a putut observa că factorul uman a fost elementul principal care a urmărit identificarea oportunităților și tocmai de aceea vreau să vă mulțumesc că m-ați sprijinit și m-ați ajutat de fiecare dată.

Fiind un locuitor al comunei am realizat că trebuie să cunosc mai bine posibilitățile de dezvoltare economico-socială ale localității unde locuiesc și unde îmi desfășor activitatea profesională. De aceea, pe baza analizei condițiilor economice, geografice, sociale, culturale actuale am elaborat o strategie de dezvoltare a comunei pe perioada 2021-2027.

În plus față de cele arătate în cadrul lucrării putem vorbi de necesitatea elaborării de noi proiecte prin accesarea de fonduri europene prin Programul Național de Dezvoltare Rurală. Proiectele pe care le-am întreprins până acum și cele viitoare sunt făcute pentru a îmbunătăți viața locuitorilor comunei Miheșu de Câmpie

Această strategie de dezvoltare locală vizează o perioadă de 7 ani și poate fi realizată prin voința dumneavoastră.

Vă reamintesc că scopul acestei strategii este de a demara și finaliza proiectele prin care vom reuși să modernizăm și comuna din care facem parte cu mândrie. Astfel, împreună ne vom bucura de o infrastructură stradală dezvoltată, vom fi fericiți să vedem cum copiii sau nepoții noștri învață să lucreze cu tehnologia modernă sau cum vom putea să folosim sistemul de canalizare și epurare al apei potabile. Ca primar al comunei Miheșu de Câmpie vă mulțumesc că m-ați sprijinit până acum și am încredere totală că și de acum înainte vom forma o adevărată echipă și împreună vom sărbători finalizarea oricărui proiect evidențiat în strategia de dezvoltare locală.

Adresăm pe această cale mulțumiri tuturor celor care prin efortul lor au contribuit la elaborarea acestei strategii de dezvoltare locală, prin idei și opinii care au dus la identificarea problemelor și la stabilirea priorităților. Toți cei care s-au implicat activ în acest proces ne-au ajutat pe noi, administrația publică locală, să regândim prioritățile comunei, să ne înțelegem mai bine rolul și rostul în viața comunității noastre.

**EMIL CASONI
PRIMAR**

PARTEA I : ANALIZA CONTEXTULUI EUROPEAN

Prezentare generală a Uniunii Europene

Scurt istoric

Uniunea Europeană este o organizație a țărilor europene dedicată creșterii, integrării economice și întărirea cooperării între state. Uniunea Europeană are sediul în Bruxelles, Belgia.

Uniunea Europeană a fost înființată oficial la 1 noiembrie 1993. Este cea mai recentă organizație de cooperare europeană care a început cu Comunitatea Europeană de Cărbune și Oțel din 1951 care a devenit Comunitatea Europeană în 1967. Membrii acestei organizații au fost : Belgia, Marea Britanie, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Portugalia și Spania. În 1991 guvernele celor 12 state membre au semnat Tratatul Uniunii Europene (care a mai fost numit și Tratatul Maastricht). Acesta a transformat Comunitatea Europeană în Uniunea Europeană. În 1994 Austria, Suedia și Finlanda au intrat și ele astfel numărul total de membri a ajuns la 15.

Uniunea Europeană are mai multe obiective. În special ea muncește pentru a promova și extinde cooperarea între membri în unele regiuni, inclusiv în probleme economice, sociale, de comerț, politică externă, securitate și probleme judiciare. Alt obiectiv major a fost implementarea Uniunii Economice și Monetare (UEM), care a stabilit o singură monedă pentru membrii UE. În afara de UEM, progresul spre aceste obiective e lent. Abilitatea Uniunii Europene de a-și atinge obiectivele a fost limită de neînțelegeri între statele membre, probleme economice și politicile externe și presiunea din parte noilor democrații est europene de a deveni membre.

Crearea Uniunii Europene

La sfârșitul anilor '80, schimbările politice au făcut ca, în Comunitatea Europeana să crească cooperarea și integrarea. Odată cu prăbusirea comunismului în Europa de Est, statele ex-comuniste au cerut Comunității Europene sprijin politic și economic. CE a hotărât să ajute multe din aceste țări dar sa nu le primească imediat ca membre. O excepție a constituit-o Germania de Est care a fost integrată automat o dată cu reunificarea Germaniei. Datorita acestor schimbări rapide Germania de Vest și Franța au cerut o conferință intraguvernamentală pentru a cauta o mai mare unitate. O conferința intraguvernamentală este o întâlnire între membri, prin care se începe procesul schimbării tratatelor Comunității Europene. O altă astfel de ședință a avut loc în 1989 pentru a pregăti un program și o structură pentru Uniunea Monetară, prin care membrii ar trebui să adopte o singură monedă. Primul

Ministru britanic Margaret Thatcher s-a opus acestei unitați, dar în 1990 John Major a devenit prim ministru și a adoptat o poziție mai tolerantă în legătură cu Unitatea Europeană. Aceste conferințe au început munca la o serie de înțelegeri care au devenit Tratatul Uniunii Europene.

Tratatul Uniunii Europene a creat Uniunea Europeană și a avut intenția de a extinde integrarea politică, economică și socială dintre statele membre. După discuții lungi a fost acceptat de către Consiliul European la Maastricht, Olanda, în decembrie 1991. Astfel scopul principal al Uniunii Europene va fi Uniunea Economică Monetară (UEM). Sub UEM membrii UE trebuie să adopte o singură monedă până în 1999.

Tratatul Maastricht de asemenea impunea niste criterii stricte pe care statele membre trebuiau să le îndeplinească înainte de a intra în UEM. De asemenea tratatul a creat noi structuri proiectate pentru a crea politici de securitate și străine mai integrate și pentru a încuraja o cooperare mai mare între guverne în ceea ce privește chestiuni judiciare și legate de poliție. Statele membre au acordat organelor de guvernare ale Uniunii Europene mai multă autoritate în anumite domenii, inclusiv cele legate de mediu, sănătate, educație și protecția consumatorului.

Noul tratat a stârnit multe opoziții și îngrijorare din partea cetățenilor UE. Mulți oameni erau îngrijorați din pricina UEM care ar înlocui monedele naționale cu o singură moneda europeană. Marea Britanie a refuzat să accepte o parte din elementele tratatului și astfel ea va face parte din UEM și nu va participa la Capitolul Social, un articol din Tratatul Maastricht care subliniaza obiective în politica socială și cea legată de angajați. Alegătorii danezi au refuzat ratificarea printr-un referendum, în timp ce alegătorii francezi au fost în favoarea Tratatului printr-o mică majoritate. Germania a fost o provocare deoarece poziția de membru în UE încalca Constituția. Într-o sesiune de urgență a Consiliului European, Danemarca a refuzat mai multe articole ale Tratatului. Din pricina acestor întârzieri UE n-a fost inaugurată oficial decât abia în noiembrie 1993.

Reacțiile populare împotriva unor aspecte și consecințe ale Tratatului Maastricht a dus la o altă conferință intraguvernamentală care a început în martie 1996. Această conferință a produs Tratatul de la Amsterdam care revizua Tratatul Maastricht și alte documente de bază ale UE. Aceste schimbări aveau rolul de a face Uniunea Europeană mai atractivă oamenilor de rând.

Tratatul de la Amsterdam cerea membrilor să coopereze în crearea de slujbe pe tot teritoriul Europei, protejarea mediului, îmbunătățirea sănătății publice și respectarea drepturilor consumatorilor. În plus, Tratatul oferea îndepărtarea barierelor de a călători și imigra între statele membre cu excepția Mării Britanii, Irlandei și Danemarca. De asemenea Tratatul dădea posibilitatea admiterii statelor Est Europene ca membre. Tratatul a fost semnat de membrii UE la 2 octombrie 1997.

Uniunea Europeană a devenit azi, una dintre cele mai prospere zone din lume din punct de vedere economic și, potențial, una dintre cele mai competitive. Cu toate acestea, existența unor disparități semnificative privind prosperitatea și productivitatea între statele membre și între regiunile acestora determină slăbiciuni structurale majore. La nivelul Uniunii Europene există mai mult de 19 milioane de șomeri, ceea ce înseamnă o rată a șomajului de aproximativ 9% față de 5%, cât este în S.U.A. și Japonia. De asemenea, investițiile în cercetare și dezvoltare sunt mult mai mici în Uniunea Europeană față de cele înregistrate de aceste țări.

Disparitățile regionale au crescut în mod semnificativ, o dată cu integrarea celor 12 noi state membre în mai 2004 și ianuarie 2007. Astfel, 10% din populația de la nivelul Uniunii Europene, care trăiește în regiunile cele mai dinamice, generează de opt ori mai multe venituri în termeni de Produs Intern Brut (PIB) decât 10% din populația care trăiește în zonele cel mai puțin dezvoltate.

În acest context, este evident că se impune ca dezideratele legate de realizarea coeziunii economice și sociale, sprijinirea, dezvoltării rurale sau asigurarea unei dezvoltări durabile, care au condus la crearea UE și care s-au dezvoltat pe parcurs, să fie concretizate.

1.2 Influența crizei economice și sanitare asupra Uniunii Europene

Criza economică de la nivel global a avut consecințe și asupra Uniunii Europene în ansamblu. A fost afectată atât economia Uniunii cât și economiile țărilor membre.

Astfel criza economică:

- a evidențiat deficiențe structurale în economia Europei;
- a anulat progresele precedente;
- a identificat evidente probleme fundamentale și soluții neviabile pe termen lung;
- a demonstrat interdependența economiilor europene;
- a subliniat necesitatea coordonării politicilor economice la nivelul UE

în vederea rezolvării de probleme, promovării creșterii economice și creării de locuri de munca.

În timpul crizei economice și sanitare, statele membre au ajuns la concluzia că este necesară o nouă guvernare economică. Cei trei piloni ai noii guvernări economice, sunt:

Consolidarea agendei economice printr-o supraveghere mai atentă din partea UE și include:

- prioritățile politice și obiectivele stabilite în cadrul Strategiei Europa 2030;

- angajamentele suplimentare pe care și le-au asumat statele membre participante la Pactul euro plus;
- consolidarea supravegherii de către UE a politicilor economice și fiscale, ca parte a Pactului de stabilitate și creștere, dar și prin intermediul noilor instrumente menite să stopeze dezechilibrele macroeconomice;
- adoptarea unei noi metode de lucru numită „semestrul european” care permite discutarea priorităților economice și bugetare în aceeași perioadă a fiecărui an.

Asigurarea stabilității zonei euro și include:

- mecanisme temporare de sprijin pentru statele membre, ca reacție a UE la criza datoriei suverane;
- înlocuirea lor în 2013 de un mecanism permanent, respectiv Mecanismul European de Stabilitate (MES);
- aplicarea unor programe de reformă și consolidare fiscală, elaborate în strânsă colaborare cu FMI.

Remedierea sectorului financiar

În vederea prevenirii apariției problemelor și asigurării că actorii din sectorul financiar sunt supuși unor monitorizări stricte, UE a elaborat reglementări și a creat agenții specifice, întreprinzându-se și alte acțiuni, cu scopul de garantare pentru băncile europene a existenței de suficiente rezerve de capital, necesare pentru a face față șocurilor din sistem, astfel sistemul bancar păstrându-și funcționalitatea în domeniul oferirii de credite întreprinderilor și persoanelor fizice.”

Mecanismul structurează intervențiile pe șase piloni („cei șase piloni”) astfel :

Tranziția verde;

Transformarea digitală;

Creștere inteligentă, sustenabilă și favorabilă incluziunii, inclusiv coeziune economică, locuri de muncă, productivitate, competitivitate, cercetare, dezvoltare și inovare, precum și o piață internă funcțională, cu întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri) puternice;

Coeziune socială și teritorială;

Sănătate, precum și reziliență economică, socială și instituțională, în scopul, printre altele, al creșterii nivelului de pregătire pentru situații de criză și a capacității de reacție la criză;

Politici pentru generația următoare, copii și tineret, cum ar fi educația și competențele.

Tranziția verde ar trebui să fie sprijinită prin reforme și investiții în tehnologii și capacități verzi, inclusiv în biodiversitate, eficiență energetică, renovarea clădirilor și economia circulară, contribuind în același timp la obiectivele Uniunii privind clima, promovând creșterea sustenabilă, creând locuri de muncă și menținând securitatea energetică.

Reforme și investițiile în tehnologiile, infrastructurile și procesele digitale vor spori competitivitatea Uniunii la nivel global și vor contribui, de asemenea, la creșterea rezilienței și a inovării în Uniune și la scăderea dependenței sale față de alte puteri economice, inclusiv prin diversificarea lanțurilor esențiale de aprovizionare. Reformele și investițiile ar trebui să promoveze în special digitalizarea serviciilor, dezvoltarea de infrastructuri digitale și de date, de clustere și de centre de inovare digitală, precum și de soluții digitale deschise. Tranziția digitală ar trebui să stimuleze și digitalizarea IMM-urilor. Investițiile în tehnologiile digitale ar trebui să respecte principiile interoperabilității, eficienței energetice și protecției datelor cu caracter personal, permițând participarea IMM-urilor și a start-up-urilor și promovând utilizarea de

Reformele și investițiile în creșterea inteligentă, sustenabilă și favorabilă incluziunii, inclusiv în coeziune economică, locuri de muncă, productivitate, competitivitate, cercetare, dezvoltare și inovare, precum și o piață internă funcțională, cu IMM-uri puternice, ar trebui să vizeze consolidarea potențialului de creștere și să permită o redresare sustenabilă a economiei Uniunii. Aceste reforme și investiții ar trebui, de asemenea, să promoveze antreprenoriatul, economia socială, dezvoltarea de infrastructuri și de transporturi sustenabile, industrializarea și reindustrializarea și să atenueze efectul crizei provocate de COVID-19 asupra economiei.

Reformele și investițiile în coeziunea social și teritorială ar trebui, de asemenea, să contribuie la reducerea disparităților teritoriale, la creșterea calității vieții și a oportunităților economice, la combaterea sărăciei și a șomajului pentru ca economiile statelor membre să se redreseze, fără a lăsa pe nimeni în urmă. Reformele și investițiile respective ar trebui să conducă la crearea de locuri de muncă stabile și de înaltă calitate, la incluziunea și integrarea grupurilor defavorizate și să permită consolidarea dialogului social, a infrastructurii și a serviciilor, precum și a sistemelor de protecție și bunăstare socială.

Criza provocată de COVID-19 a scos în evidență, de asemenea, importanța reformelor și a investițiilor în **domeniul sănătății, precum și a rezilienței economice, sociale și instituționale**, în scopul creșterii nivelului de pregătire pentru situații de criză și a capacității de reacție la criză, în special prin îmbunătățirea continuității activității serviciilor publice, a accesibilității și capacității sistemelor de sănătate și de îngrijire, a eficacității administrației publice și a sistemelor naționale, inclusiv prin reducerea la minimum a sarcinii administrative, precum și a eficacității sistemelor judiciare, precum și a prevenirii fraudei și a supravegherii combaterii spălării banilor.

Reformele și investițiile în următoarea generație, copii și tineri, sunt esențiale pentru a promova educația și competențele, inclusiv competențele digitale, actualizarea competențelor, reconversia profesională și recalificarea forței de muncă active, programele de integrare pentru șomeri, politicile de investiții în accesul și oportunitățile

de muncă și locuințe, precum și politicile care reduc decalajul dintre generații în conformitate cu obiectivele garanției pentru copii și ale garanției pentru tineret. Respectivile acțiuni ar trebui să asigure că următoarea generație de europeni nu va fi afectată permanent de impactul crizei provocate de COVID-19 și că decalajul dintre generații nu se va adânci și mai mult.

În prezent, **niciun alt instrument nu prevede un sprijin financiar sau bugetar direct corelat cu obținerea de rezultate și implementarea reformelor și a investițiilor publice ale statelor membre ca răspuns la provocările identificate în contextul semestrului european, inclusiv al pilonului european al drepturilor sociale și al obiectivelor de dezvoltare durabilă ale ONU**, și cu scopul de a avea un impact de durată asupra productivității și a rezilienței economice, sociale și instituționale a statelor membre.

Reflectând Pactul verde european ca strategie de creștere sustenabilă a Europei și importanța combaterii schimbărilor climatice în concordanță cu angajamentele Uniunii de a pune în aplicare Acordul de la Paris și obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU, mecanismul este destinat să contribuie la integrarea acțiunilor climatice și a sustenabilității mediului și la atingerea unei ținte globale reprezentate de alocarea a 30% din cheltuielile bugetului Uniunii pentru sprijinirea îndeplinirii obiectivelor privind clima. În acest scop, măsurile sprijinite de mecanism și incluse în planurile de redresare și reziliență ale fiecărui stat membru în parte ar trebui **să contribuie la tranziția verde**, inclusiv la biodiversitate, sau la abordarea provocărilor generate de această tranziție, și

să prevadă un quantum care reprezintă cel puțin 37% din alocarea totală a planului de redresare și reziliență.

Totodată statele membre ar trebui să se asigure că măsurile incluse în planurile lor de redresare și reziliență respectă principiul „de a nu prejudicia în mod semnificativ” mediul, în înțelesul articolului 17 din Regulamentul (UE) 2020/852.

Măsurile sprijinite de mecanism și incluse în planurile de redresare și reziliență ale fiecărui stat membru ar trebui, de asemenea, să prevadă un quantum care să reprezinte **cel puțin 20 % din alocarea planului de redresare și reziliență pentru cheltuielile digitale.**

Pentru a se asigura asumarea responsabilității la nivel național și concentrarea pe reformele și investițiile relevante, statele membre care doresc să primească

sprrijin transmit Comisiei un plan de redresare și reziliență care să fie motivat și justificat în mod corespunzător. Planul respectiv ar trebui să detalieze modul în care planul de redresare și reziliență reprezintă un răspuns cuprinzător și, echilibrat și adecvat la situația economică și socială, contribuind astfel în mod corespunzător la cei șase piloni, ținând seama de provocările specifice statului membru în cauză. Planul de redresare și reziliență ar trebui să stabilească setul detaliat de măsuri pentru monitorizarea și implementarea sa, inclusiv ținte și jaloane și costuri estimate, precum și impactul preconizat al planului de redresare și reziliență asupra potențialului de creștere, a creării de locuri de muncă și a rezilienței economice, sociale și instituționale, inclusiv prin promovarea politicilor pentru copii și tineret, și asupra atenuării impactului economic și social al crizei provocate de COVID-19, contribuind la punerea în aplicare a pilonului european al drepturilor sociale, consolidând astfel coeziunea economică, socială și teritorială și convergența în cadrul Uniunii.

Așadar, Planul Național de Relansare și Reziliență trebuie să includă măsuri relevante pentru **tranziția verde (37%)** și pentru **tranziția digitală (20%)**. Acesta trebuie să includă, de asemenea, o explicație a modului în care contribuie la abordarea eficace a provocărilor și **priorităților relevante specifice fiecărei țări identificate în contextul semestrului european**, inclusiv a aspectelor bugetare și a recomandărilor formulate în temeiul articolului 6 din Regulamentul (UE) nr. 1176/2011 al Parlamentului European și al Consiliului. Trebuie să includă o explicație a modului în care Planul Național de Redresare și Reziliență asigură că nicio măsură de implementare a reformelor și a investițiilor incluse în planul respectiv **nu prejudiciază în mod semnificativ obiectivele de mediu** în înțelesul articolului 17 din Regulamentul (UE) 2020/852 (**principiul „de a nu prejudicia în mod semnificativ”**). Planul trebuie să prevadă contribuția preconizată la egalitatea de gen și la egalitatea de șanse pentru toți, precum și un **rezumat al procesului de consultare desfășurat cu părțile interesate relevante de la nivel național**. Și nu în ultimul rând, **jaloanele și țintele preconizate potrivit calendarului indicativ pentru implementarea reformelor și a investițiilor, trebuie atinse până în data de 31 august 2026.**

În vederea actualizării Planului Național de Redresare și Reziliență atât pentru a avea perspective cât mai aproape de nevoile reale ale comunităților, cât și

Parlamentului și Consiliului European de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență, a fost lansat un amplu program de consultare.

În perioada 1 – 19 februarie 2021 au avut loc 20 de consultări și dezbateri tematice cu cele 10 grupuri de lucru ale reprezentanților ministerelor stabilite pe domenii și 12 dezbateri tematice online cu partenerii din mediul de afaceri, partenerii sociali și ONG-uri în care toți actorii implicați au fost invitați să trimită fișe cu propuneri în format standard. În total au fost primite 1.700. Fiecare dintre acestea au fost analizate și, în măsura în care se încadrau în obiectivele vizate de PNRR, au fost integrate.

La acest moment propunem o alocare de 41,5 miliarde euro, reprezentând 142% din alocarea României atât din granturi cât și împrumuturi pentru reforme care să producă schimbări structurale, precum reforma sistemului de pensii, reforme fiscale, reforma funcției publice, reforma salarizării în sector public, reforma companiilor de stat și introducerea venitului minim de incluziune.

Potrivit **REGULAMENTULUI (UE) 2021/241 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 12 februarie 2021 de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență, România** ar trebui să transmită oficial planul de redresare și reziliență, până la 30 aprilie, printr-un singur document integrat, însoțit de o eventuală cerere de împrumut.

Totodată, potrivit OUG 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de relansare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, Planul Național de Redresare și Reziliență al României, denumit în continuare PNRR, este documentul strategic al României care fundamentează prioritățile de reformă și domeniile de investiții la nivel național pentru instituirea Mecanismului de redresare și reziliență (MRR). De asemenea, PNRR are structura, domeniile de investiții, domeniile de reformă și alte componente stabilite conform MRR și face obiectul procedurilor de negociere cu Comisia Europeană.

În acest sens MIPE va transmite Guvernului structura de PNRR pentru aprobarea mandatului necesar desfășurării procedurilor de negociere cu Comisia Europeană.

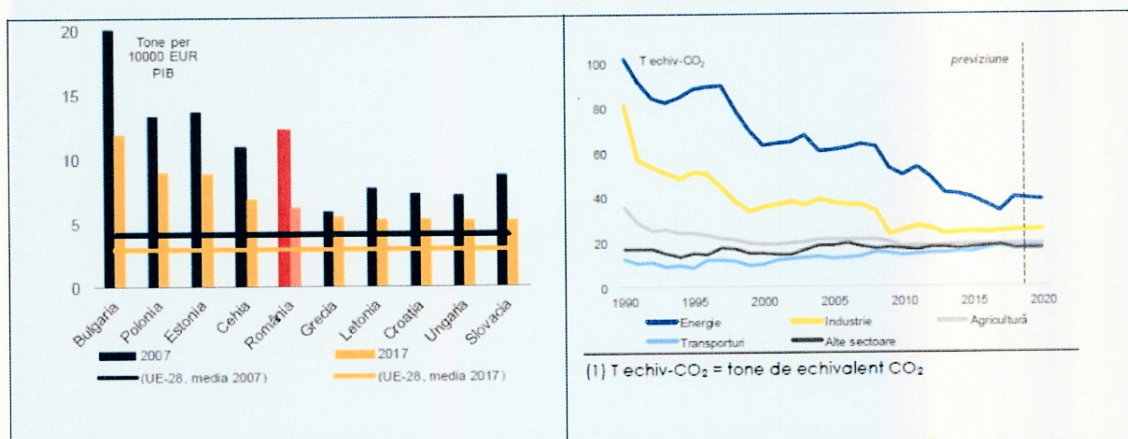
Pilonul I

> Analiza situației actuale

Tranziția Verde

Schimbările climatice și degradarea mediului reprezintă două dintre cele mai grave amenințări ale lumii, iar Agenda 2030 pentru dezvoltarea durabilă promovează echilibrul între cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile – economică, socială și de mediu. Agenda 2030 este corelată cu Pactul Verde european (European Green Deal) care va defini strategia de dezvoltare a UE ca primul continent neutru din punct de vedere climatic până în 2050. Astfel, Pactul Verde European transformă provocările climatice și de mediu în oportunități, prin demersul de reducere a emisiilor nete de gaze cu efect de seră la zero până în 2050, pentru reducerea poluării și restaurarea biodiversității.

Aceste provocări necesită politici coerente pentru a asigura o dezvoltare durabilă atât la nivel european cât și național. România se numără printre țările cu cele mai scăzute emisii de gaze cu efect de seră (GES) pe cap de locuitor din UE, însă, prin raportare la indicatorul de tone de emisii/ 10.000 EUR PIB, România ocupă printre primele locuri în UE¹.

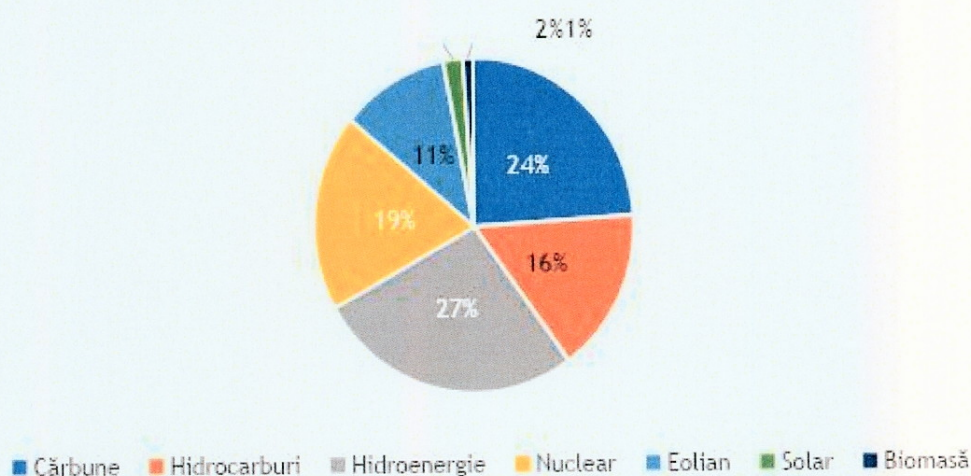

Conform ultimului raport de țară, principalul sector care cauzează poluare atmosferică rămâne sectorul energetic. Astfel, în 2017, ponderea surselor de energie regenerabilă în consumul total de energie era de 24,5%, iar sectorul energiei contribuia cu 30% din totalul emisiilor de GES, la care se adaugă emisiile de ape uzate și producția de deșeuri. Sectorul agricol reprezintă 17% din totalul emisiilor GES, iar sectorul transporturilor 16,6%, sub media europeană.

Valoarea mare a emisiilor GES din sectorul energiei este determinată de faptul că producția de energie se bazează în mare măsură pe utilizarea de cărbune (mai ales cel extras din județele Hunedoara și Gorj) și de faptul că această energie este folosită de industria grea și de industriile producătoare, energointensive, din județele Dolj, Galați, Prahova și Mureș.

În ceea ce privește cota de energie regenerabilă, România și-a propus prin Planul Național Integrat în domeniul Energiei și Schimbărilor Climatice 2021-2030 (PNIESC) ca ponderea energiei din surse regenerabile să ajungă la minim 30,7% în anul 2030, având ca ținte intermediare 25,2% (în 2022), 26,9% (în 2025) și respectiv 28,4% (în 2028). În vederea atingerii obiectivelor respective, planul prevede dezvoltarea capacități adiționale de energie din surse regenerabile până în 2030 de aproximativ 6,9 GW, comparativ cu anul 2015, corelat cu scoaterea din operare a capacităților pe cărbune. Pentru realizarea acestei ținte sunt necesare surse de finanțare pentru adaptarea corespunzătoare a rețelelor electrice, pentru instalarea de capacități de back-up pe gaze naturale, pentru capacități de stocare și utilizarea de tehnici inteligente de management a rețelelor electrice. Astfel, aceste investiții vor conduce la creșterea flexibilității și rezilienței Sistemului Electroenergetic Național (SEN), prin creșterea procentului de energii regenerabile și scăderea ponderii de energie electrică pe bază de cărbune, ținând cont de gradul mare de poluare și de costurile ridicate privind conformarea la obligațiile de mediu.

Figura 1. Mixul de producție a energiei electrice în România, 2019 (Sursa: INS)

Analiza rețelei electrice de transport (RET) a evidențiat un grad ridicat de uzură fizică și morală a echipamentelor, având impact negativ asupra siguranței aprovizionării cu energie a populației, asupra costurilor, asupra eficienței energetice și asupra mediului.

Ultimul raport de țară arată faptul că infrastructura de transport, de energie și de apă este în continuare precară, ceea ce reprezintă un obstacol în calea integrării teritoriale. De asemenea, este evidențiat faptul că o infrastructură mai bună ar permite României să își valorifice potențialul de producere de energie electrică din surse regenerabile. În acest sens, pentru a exploata acest potențial, o rețea electrică de transport bine dezvoltată și bine interconectată este esențială.

În contextul obiectivelor de decarbonare, segmente incipiente precum contribuția combustibililor alternativi, pot fi accelerate prin măsuri dedicate, respectiv prin încurajarea cercetării și realizarea de proiecte pilot și demonstrative (de ex. dezvoltarea producției de hidrogen din surse regenerabile pe teritoriul României).

Coroborat cu măsurile de reducere a emisiilor de GES, este necesară restructurarea sistemelor energetice și de încălzire a locuințelor (prin facilitarea încălzirii centralizate și controlul poluării, trecerea la gaze naturale și integrarea surselor regenerabile de energie), măsuri de managementul traficului și de modernizare a transportului verde, precum și alte măsuri de control și de prevenire a poluării, pentru a putea contribui în mod semnificativ la abordarea problemei calității aerului, și implicit la reducerea emisiilor de GES.

Din perspectiva atingerii obiectivelor de climă și energie, conform strategiei UE „Valul Renovării”, clădirile sunt responsabile pentru aproximativ 40% din consumul total de energie al UE și respectiv pentru 36% din gazele sale cu efect de seră. Un alt aspect

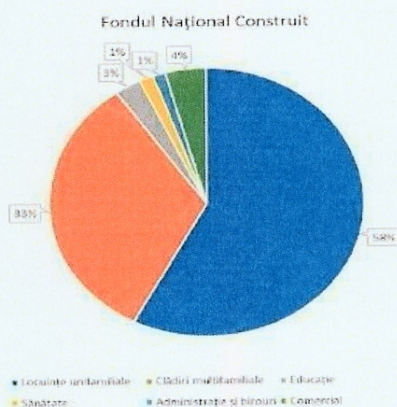
relevant este determinat de vechimea fondului construit european și de faptul că acesta trebuie adaptat la noile standarde de eficiență energetică și de rezistență la pericolele legate de climă și siguranța împotriva incendiilor și seismelor, precum și la noile standarde de calitate a vieții. De altfel, 85% din clădirile din UE au fost construite cu peste 20 de ani în urmă și se preconizează că 85-95% dintre ele vor exista și în 2050.

Comunicarea Comisiei Europene privind Valul Renovării menționează că o mare parte din parcul imobiliar actual al UE a fost construit fără nicio cerință de performanță energetică. O treime (35%) din parcul imobiliar al UE are peste 50 de ani și peste 40% din parcul imobiliar a fost construit înainte de 1960. Pe de altă parte, reglementările specifice privind izolarea termică a anvelopei clădirilor au apărut după anii 1970. Astfel, conform standardelor actuale în domeniul construcțiilor, aproape 75% dintre clădiri sunt ineficiente din punct de vedere energetic. România nu se află într-o situație substanțial diferită de contextul european, dar prezintă o serie de particularități specifice zonei geografice în care se află, din punct de vedere al seismicității și al contextului istoric, fiind o țară cu un fond construit dezvoltat masiv în perioada comunistă.

Dacă la nivel european segmentul clădirilor și al serviciilor reprezintă 40% din consumul total de energie din UE, în România procentul se ridică la 45% în sectorul gospodăriilor și în sectorul terțiar (birouri, spații comerciale și alte clădiri nerezidențiale). Astfel, există aproximativ 5,6 milioane de clădiri cu 644 milioane mp de suprafață utilă încălzită. Clădirile rezidențiale constituie reprezentă 90% din întregul fond de clădiri, respectiv 582 milioane mp, iar clădirile nerezidențiale constituie restul, aproximativ 62 milioane mp, sau 10%. Dintre clădirile rezidențiale, locuințele unifamiliale reprezintă cea mai mare pondere, deținând aproximativ 58% din total, urmată de clădirile multifamiliale, cu aproximativ 33%. În ceea ce privește clădirile publice, acestea au un procent de 5% din totalul fondul național construit, înglobând inclusiv clădirile destinate serviciilor publice de sănătate, justiție, siguranță națională etc.

O parte importantă a fondului construit existent este compus din clădiri cu valoare culturală clasate ca monumente istorice, susceptibile de a fi clasate ca monumente istorice sau care formează zone construite protejate.

Figura 2. Fondul de clădiri - ponderea clădirilor pe categorii

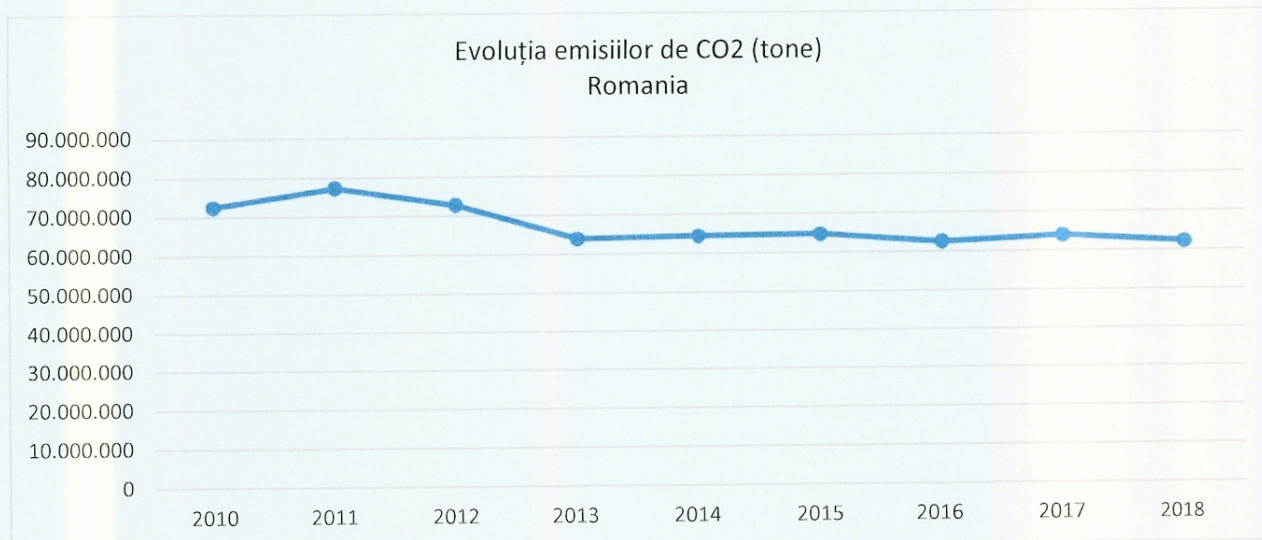

În cadrul PNIESC 2021-2030, România țintește să ajungă în 2030 la un consum primar de energie de 32,3 Mtep, respectiv un consum final de energie de 25,7 Mtep. În acest scop, Strategia de renovare pe termen lung are în vedere sprijinirea renovării parcului național de clădiri rezidențiale și nerezidențiale, atât publice, cât și private, precum și promovarea de politici, măsuri și acțiuni de stimulare a renovării aprofundate rentabile și politici și acțiuni care vizează segmentele cele mai puțin performante ale parcului național de clădiri, în conformitate cu articolul 2a din Directiva 2010/31/UE, cu modificările din Directiva (UE) 2018/844.

Cele de mai sus sunt susținute de recomandările specifice de țară (2019), în cadrul cărora se menționează necesitatea unor măsuri suplimentare pentru a aborda performanța energetică scăzută a clădirilor și pentru a stimula renovarea clădirilor vechi în vederea asigurării eficienței energetice și promovării energiei din surse regenerabile la scară mică.

Recomandările specifice de țară (2020) au în vedere faptul că investițiile în eficiența energetică se mențin la un nivel scăzut, în pofida unor stimulente bune, fiind necesară atragerea de finanțări private pentru stimularea investițiilor în eficiență energetică. Deși s-au alocat sume semnificative din fondurile structurale și de investiții europene pentru eficiența energetică a clădirilor, și din programe naționale, ritmul de renovare este încă redus, ceea ce indică necesitatea unei îmbunătățiri structurale în acest domeniu.

Ținând seama și de problema schimbărilor climatice, sunt necesare măsuri și politici coerente pentru a asigura dezvoltarea durabilă a sectoarelor economice ale țării, inclusiv a modelelor de producție, cu scopul reducerii emisiilor de CO₂ la sursă și creșterea capacității de a absorbi emisiile de CO₂.

În prezent, pe lângă producerea de cantități însemnate de CO₂ din energie, transport, agricultură, capacitatea naturală de captare a carbonului este redusă ca urmare a exploatării intensive a pădurilor. Acest lucru are efecte negative și asupra capacității de atenuare a schimbărilor climatice și a calității aerului, crescând riscurile la dezastre și afectând ecosistemele, conservarea habitatelor și a speciilor. Conform Raportului de țară (2020), exploatarea intensivă a pădurilor românești a dus la o pierdere economică de aproximativ 6 miliarde EUR/an, iar efectul asupra mediului se reflectă inclusiv la nivel european, având în vedere că zonele forestiere și suprafețele împădurite din România au o capacitate de absorbție a CO₂ de 6 % din totalul acestora la nivelul UE. În prezent, există o discordanță majoră între gradul actual de acoperire a teritoriului României cu păduri (29%) și procentul optim de împădurire (40%) stabilit prin Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă (1999) și susținută de Academia Română în anul 2016.

Corelat cu fondul de păduri, pierderea biodiversității și prăbușirea ecosistemelor sunt alte amenințări ale schimbărilor climatice și degradarea mediului. Strategia pe biodiversitate 2030 pe care România trebuie să o implementeze promovează conservarea naturii utilizând ca instrument principal dezvoltarea rețelei de arii protejate Natura 2000.

de inundații ale bazinelor hidrografice și ale zonei costiere, precum și de secete severe. Nu trebuie neglijate efectele economice și sociale ale acestor fenomene. Conform Raportului de țară (2020), în perioada 2002-2012, România s-a numărat printre țările din UE cu cel mai mare număr de decese cauzate de inundații și cu cele mai multe locuințe deteriorate, costurile directe totale fiind estimate la 3,6 miliarde EUR. Clima se va schimba în mod considerabil în următorii 50-100 de ani, iar Raportul de țară (2020) atrage atenția asupra faptului că, în absența unor politici privind schimbările climatice, România va ajunge la o pierdere de aproximativ 8-10 % din PIB/cap de locuitor în până în 2100.

Degradarea solurilor și reducerea resurselor naturale sunt consecințe ale alternanței fenomenelor meteorologice extreme (furtuni, grindină, ploi abundente și inundații, chiar tornade, urmate de lungi perioade de secetă hidrologică și pedologică). În acest context, sistemele de irigații pot contribui la procesul de adaptare la schimbările climatice în conformitate cu strategiile sectoriale în domeniu (Strategia națională privind atenuarea efectelor secetei, Strategia Națională pentru Investiții în Sectorul Irigațiilor, Planul de acțiune pentru abordarea poluării cu nitrați din surse agricole, Planul național pentru reabilitarea și reforma irigațiilor). Astfel, degradarea terenurilor afectează în România 6,367 milioane hectare cu folosință agricolă, respectiv 43% din suprafața agricolă a țării. Totodată, criza COVID-19 a evidențiat problemele legate de dependența de importuri, de necesitatea asigurării unor stocuri și produse alimentare/medicale de bază, etc.

Un alt domeniu cu impact asupra degradării mediului este legat de conectarea la sistemul de alimentare cu apă potabilă în corelare cu colectarea apelor uzate și tratarea acestora. România și-a asumat îndeplinirea până în 2018 a obligațiilor privind colectarea și tratarea apei uzate pentru anumite tipuri de aglomerări urbane în acord cu prevederile Directivei 91/271/CEE privind tratarea apelor urbane uzate. În Raportul de țară (2020), se arată că politica României în domeniul apei și a apei uzate prezintă în continuare deficiențe, în special în ceea ce privește accesul în zonele rurale, precum și cantitatea și calitatea apei potabile. Totodată, raportul menționat evidențiază că acțiunile legate de colectarea apelor uzate și conectarea la infrastructura publică de canalizare nu sunt încă finalizate, iar diferența până la atingerea obiectivului fixat privind colectarea apelor uzate generate de aglomerările cu peste 2.000 de locuitori echivalenți este de 26%. În acord cu datele Institutului Național de Statistică (INS), în 2018, populația deservită de sistemul public de alimentare cu apă era 69,4% din populația rezidentă a României, cu un decalaj

(98,7% urban și 35,3% rural). De asemenea, în mediul urban populația conectată la canalizare reprezenta 89,5% din populația rezidentă urbană a României, iar în mediul rural doar 9,9% din populația rezidentă beneficia de această facilitate. Susținerea investițiilor în infrastructura de apă și apă uzată este necesară atât pentru asigurarea conformării cu directivele europene în domeniu, cât și pentru asigurarea unor condiții de viață decente populației României.

Prevenirea generării de deșuri și reducerea acestora, utilizarea eficientă a resurselor, reutilizarea, repararea și reciclarea acestora, reprezintă o altă prioritate la nivel național. Raportul de țară (2020), precizează că gestionarea deșeurilor continuă să fie o provocare majoră pentru România, având în vedere rata scăzută de reciclare a deșeurilor municipale (14%) și ratele ridicate de depozitare a deșeurilor (70%). În plus, ratele de reciclare stagnează din 2013, în timp ce rata de incinerare a crescut nesemnificativ la 4%. În 2017, cantitatea de deșuri municipale generate pe cap de locuitor în România continua să se situeze cu mult sub media UE, de aproximativ 487 kg/locuitor. De asemenea, există riscul să nu fie atinse obiectivele privind reutilizarea/reciclarea deșeurilor municipale. Stimularea economiei circulare va putea, de asemenea, să contribuie la atingerea obiectivului asumat ca până în 2035, volumul deșeurilor municipale stocate în depozite să fie redus la cel mult 10% din volumul total al deșeurilor municipale generate.

Conform Strategiei UE privind adaptarea la schimbările climatice (2013), printre sectoarele care necesită măsuri de adaptare se numără resursele de apă și protecția împotriva inundațiilor, silvicultura, energia, biodiversitatea, industria, agricultura, pescuitul, transportul, construcțiile și infrastructura, turismul, sănătatea publică, educația, asigurările și activitățile recreative.

Evoluțiile recente au arătat că sectorul de transport nu se constituie doar ca un vector de sprijin al celorlalte domenii, ci contribuie, atât la aspectele de reziliență economică, cât și la potențialul de revenire accelerată în urma unor evenimente cu un impact negativ de amploare. Astfel, modernizarea infrastructurii de transport din România, în special a celei feroviare devine prioritară între proiectele de investiții ale României. Conform Raportului de țară (2020), reformarea sectorului feroviar a rămas în urmă, modernizarea și întreținerea insuficientă au redus viteza trenurilor și au afectat termenele de livrare a bunurilor (OCDE, 2016; CNSDN, 2019). Strategia de dezvoltare a infrastructurii feroviare pentru perioada 2021-2025 estimează nevoile de finanțare pentru dezvoltarea infrastructurii feroviare în următorii cinci ani la 13,5 miliarde EUR.

România se află sub media europeană la toate criteriile de analiză privind investițiile și infrastructura, conform celui mai recent European Transport and Infrastructure Scoreboard (2019), fiind situată în 2018 sub media europeană la eficiența serviciilor de cale ferată (3.06). În acest context, definitivarea Rețelei Transeuropene de Transport (TEN-T Core & TEN-T Comprehensive) până în 2030, respectiv 2050, reprezintă un angajament puternic al UE, cu un rol esențial în garantarea bunei funcționări a pieței unice și păstrarea competitivității la nivel global, România necesitând încă investiții suplimentare majore pentru realizarea acestor obiective.

În 2019, lungimea simplă a liniilor electrificate de cale ferată în exploatare era de 4.029 km, reprezentând 37,4% din rețeaua de căi ferate în exploatare. În 2019, numai 407 km din rețeaua primară erau modernizați și recepționați, situați pe coridorul Rin-Dunăre. În ceea ce privește echiparea cu sisteme de management a traficului, în 2019, numai 79 de km de cale ferată aveau instalat sistemul ERTMS nivel 2 pe coridorul menționat. Promovarea transferului transportului de mărfuri de la căile rutiere, responsabile de 90% din totalul emisiilor de CO₂ și de GES din sectorul transportului la nivelul întregii țări în anul 2017, la alte căi de transport, inclusiv la transportul feroviar, ar putea reduce costurile externe, inclusiv în ceea ce privește mediul.

În contextul eficientizării ecologice a proiectelor de infrastructură feroviară, acestea joacă un rol major în atingerea obiectivelor specifice de reducere a GES la nivel național, în corelare cu directivele europene. Conform datelor furnizate de către Agenția Națională pentru Protecția Mediului România, în anul 2018, sectorul feroviar a generat o cantitate de 314,86 ktCO₂eq.

Similar, mobilitatea urbană verde, bazată pe mijloace de transport fără emisii de carbon, contribuie la atingerea țintelor de emisii de GES prin reducerea congestiei traficului și a accidentelor rutiere. De exemplu, în cazul regiunii București-Ilfov, metroul rămâne unul dintre principalele mijloace de transport, singurul care a reușit să susțină o creștere lentă a numărului de pasageri transportați în intervalul 2014-2018. Deși reprezintă doar 4% din lungimea întregii rețele de transport public a capitalei, metroul asigură transportul a cca. 30% din volumul total al călătorilor ce utilizează mijloacele de transport în comun. Sunt aprox. 2,3 mil. de locuitori, iar între 300.000 și 350.000 de persoane se află în tranzit zilnic. Bucureștiul este orașul cu cele mai mari ambuteiaje din Europa și unul dintre cele mai afectate din întreaga lume, având un nivel de congestie de 41%, ajungând pe locul 8 în clasamentul celor mai grave din lume și pe primul loc în Europa.

Alte mari centre urbane ale României au cunoscut dezvoltări accelerate în perioada recentă, infrastructura de mobilitate a acestor orașe devenind puternic subdimensionată în raport cu densitatea actuală a populației și activitatea economică desfășurată. În acest context, metroul, cu avantajele pe care le prezintă, devine alternativa cea mai eficientă în soluționarea nevoilor tot mai stringente ale unei mobilități adecvate în arealul acestor zone metropolitane.

Pilonul II > Analiza situației actuale

Transformarea Digitală

Conform Indicelui economiei și societății digitale (DESI - 2020), care măsoară competitivitatea digitală prin 5 subcomponente (conectivitate de bandă largă, abilități digitale ale capitalului uman, digitalizarea afacerilor și comerțul electronic, servicii publice digitale), România se situează pe locul 26 din cele 27 de state membre ale UE. Recomandările specifice de țară (2020) identifică nevoia de investiții pentru valorificarea avantajelor digitalizării pentru cetățeni, sectorul privat și administrația publică. Se recomandă în special creșterea măsurilor privind e-guvernarea, inclusiv prin introducerea și consolidarea unor servicii interoperabile la nivel european, învățarea on-line și creșterea competențelor digitale.

Ultimul raport de țară menționează capacitatea insuficientă de a furniza servicii de calitate, inclusiv servicii digitale, aspect care are un impact negativ asupra cetățenilor și întreprinderilor. Nivelul competențelor digitale de bază și avansate rămân cele mai scăzute din UE. Mai mult de o cincime dintre români nu au folosit niciodată internetul, iar mai puțin de o treime au abilități digitale de bază. Totodată, măsurile de distanțare socială impuse în contextul pandemiei COVID au arătat faptul că întregul sistem educațional este nepregătit pentru a furniza servicii de educație la distanță. Situația este mai precară în ciclurile inferioare de învățământ și în mediul rural, unde accesul elevilor și dotarea unităților de învățământ au un grad ridicat de precaritate.

Competențele digitale de bază și competențele elementare de utilizare a programelor informatice sunt printre cele mai scăzute din UE. Din cauza infrastructurii digitale inadecvate, a materialelor didactice necorespunzătoare și a competențelor digitale insuficiente, trecerea la învățământul la distanță creează probleme pentru instituțiile de învățământ și formare, pentru cadrele didactice și pentru elevi, în special pentru elevii din grupurile defavorizate. Din nefericire progresul înregistrat în ultimii cinci ani în acest domeniu a fost destul de limitat.

România se află pe penultimul loc la abilitățile utilizatorilor de internet (cel puțin abilități digitale de bază) și în abilități avansate. Nivelul de dobândire a competențelor digitale

este scăzut, punând în pericol integrarea viitorilor absolvenților pe piața forței de muncă. 35% dintre români au cel puțin abilități software de bază, în timp ce în Olanda, Finlanda și Marea Britanie, trei din patru persoane au cel puțin abilități software de bază.

Progresele privind dobândirea de competențe de bază și digitale sunt încă reduse. În ultimul raport de țară se menționează că s-ar putea înregistra rezultate pozitive dacă s-ar folosi metode de previzionare și anticipare a nevoilor viitoare în materie de competențe, recomandându-se îmbunătățirea competențelor digitale, în special prin sporirea relevanței pe piața forței de muncă a educației și formării profesionale și a învățământului superior.

Cel puțin 80% din întreprinderile care au recrutat sau au încercat să recruteze specialiștii în domeniul tehnologiei informației au raportat dificultăți în completarea posturilor vacante. În consecință, întreprinderile oferă tot mai multă instruire personalului lor pentru a-și dezvolta sau actualiza aptitudinile. Liderii în acest domeniu sunt firmele din Finlanda (37%) și Belgia (36%), care alocă mult mai mult decât cele din România (6%).

România are un potențial important atât în domeniul capitalului uman, cât și în ceea ce privește utilizarea benzii largi de foarte mare viteză în zonele urbane. Numărul de absolvenți cu studii în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor este de 5,6% dintre toți absolvenții, față de media UE de 3,6%. Cu toate acestea, România nu dispune în acest moment de specialiști pentru evaluarea nevoilor de digitalizare și conceperea sau proiectarea unor soluții funcționale pentru serviciile digitale, întrucât sunt necesare abilități specifice.

Dobândirea de competențe digitale rămâne limitată, iar procentul de tineri cu vârste cuprinse între 16 și 19 ani care își evaluează competențele digitale ca având un nivel redus, este printre cele mai ridicate din UE (39 % în comparație cu media europeană de 15 % în 2019). Programele de învățământ, programele și infrastructura existente nu reflectă într-o măsură suficientă necesitatea de a spori competențele digitale ale elevilor.

Cetățenii se angajează într-o gamă largă de activități online, însă există încă mari disparități în toate statele membre ale UE cu privire la utilizarea serviciilor de internet. În timp ce țările nordice au o utilizare foarte ridicată, România, Bulgaria și Italia sunt cele mai puțin active.

Ca răspuns la criza generată de pandemia COVID-19, trecerea la învățământul la distanță a fost dificilă din cauza infrastructurii digitale inadecvate, a materialelor didactice necorespunzătoare și a competențelor digitale insuficiente ale cadrelor didactice și ale elevilor. România a luat o serie de măsuri necesare pentru a sprijini procesul educațional prin achiziția de echipamente necesare desfășurării activității didactice în mediul on-line. Numărul de școli din România echipate corespunzător din punct de vedere digital și conectate este semnificativ mai mic decât media UE, potrivit Monitorului Educației și Formării pentru România (MEF, 2019). Astfel, este necesară continuarea pregătirii pentru desfășurarea procesului educațional și în mediul online, fiind necesară digitalizarea serviciilor publice de educație, inclusiv pentru a crește capacitatea de reziliență a serviciului public în perioade de criză.

România înregistrează rate scăzute de conectivitate a gospodăriilor din mediul rural la internet de mare viteză, fiind inclusă în grupul statelor cu un grad de utilizare rurală relativ scăzut (sub 63%) și cu decalaje semnificative de 12-30 puncte procentuale între ocuparea urbană și cea rurală. Această lipsă a conectivității digitale și a infrastructurii adecvate adâncește și mai mult disparitățile dintre regiuni și din interiorul acestora. În cadrul regiunilor, județele cu conectivitate redusă înregistrează un nivel scăzut de creștere economică, salarii mai mici și mai puține investiții străine.

În 2019, România și-a îmbunătățit rezultatele în ceea ce privește acoperirea, dar a stagnat în ceea ce privește utilizarea internetului. În special, acoperirea de bandă largă de mare viteză a crescut până la 82%, puțin sub media europeană de 86%. Utilizarea benzii largi a stagnat la 66%, fiind cu mult sub media UE de 78%.

România este cu mult sub media UE în ceea ce privește integrarea tehnologiei digitale în întreprinderi. 23% dintre întreprinderile din România fac schimb electronic de informații și doar 8% utilizează platformele de comunicare socială (media UE: 25%). În ultimii ani, s-a înregistrat o ușoară îmbunătățire a ponderii IMM-urilor care fac vânzări online, de la 8% în 2017 la 11% în 2019, dar aceasta rămâne cu mult sub media UE de 18%. Din ce în ce mai multe IMM-uri își vând produsele online în afara țării, dar aceasta situație se aplică doar pentru 6% din numărul total de IMM-uri, comparativ cu o medie a UE de 8%.

Tendința ascendentă a comerțului electronic continuă, cu aproximativ 71% dintre utilizatorii de internet din UE realizând comenzi de bunuri și servicii online. Comerțul electronic variază considerabil între statele membre ale UE. În 2019, 86% din utilizatorii de internet din Danemarca au cumpărat online, comparativ cu doar 29% din România.

În urma crizei COVID, datorită măsurilor legate de instaurarea stărilor de urgență și de alertă, precum și de distanțare socială se estimează că valoarea indicatorului a crescut și în România.

Securitatea cibernetică națională trebuie abordată din perspectiva riscurilor și amenințărilor conexe mediului virtual, fiind identificată ca domeniu prioritar în cadrul mai multor documente strategice precum: Strategia Națională de Apărare a Țării 2020-2024, Strategia Națională de Securitate Cibernetică a României, Raportul de țară pentru România 2020, Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă. România se confruntă cu amenințări provenite din spațiul cibernetic la adresa infrastructurilor critice, având în vedere interdependența din ce în ce mai ridicată între infrastructuri cibernetică și infrastructuri precum cele din sectoarele financiar-bancar, transport, energie și apărare națională. Globalitatea spațiului cibernetic este de natură să amplifice riscurile la adresa acestora, afectând deopotrivă cetățenii, mediul de afaceri și cel guvernamental. Se impune o actualizare a liniilor strategice de securitate națională în noul context al evoluțiilor provocărilor de securitate cibernetică, și respectiv cu noua strategie de securitate cibernetică a UE, parte componentă a conturării viitorului digital al Europei.

Capacitățile existente ale României nu sunt suficiente pentru asigurarea unui nivel ridicat de securitate a rețelelor și de gestionare adecvată a riscurilor/incidentelor cibernetică în UE și la nivelul statelor membre, acestea având niveluri de pregătire neunitare. Acest aspect a condus la o abordare fragmentară a necesităților privind securitatea cibernetică și la asigurarea unui nivel inegal de protecție a consumatorilor și a întreprinderilor, cu atât mai mult în situația de criză actuală, în care utilizarea sistemelor informatice este esențială pentru desfășurarea activităților în multe domenii (educație, sănătate, administrație publică, etc). Conceptele de reziliență a datelor și serviciilor necesită pregătire, documentare, coordonare, aplicare și implicit resurse/facilități specifice îndeplinirii acestora.

Serviciile publice digitale constituie un alt domeniu în care România nu excelează conform statisticilor europene, ocupând ultimul loc la nivel european în conformitate cu Indicelui economiei și societății digitale pentru toate componentele subcriteriului menționat (utilizatori de e-guvernare, ponderea utilizatorilor de internet care trebuie să trimită formulare, formulare pre-completate, servicii publice digitale pentru întreprinderii, servicii publice derulate online, date deschise). Tehnologiile digitale plasează noi cerințe

o administrație electronică bidirecțională cu servicii și avantaje destinate cetățenilor și mediului de afaceri și propriului interes, creând astfel bazele eficientizării și debirocratizării activității, crescând totodată deschiderea și transparența serviciilor publice.

Chiar dacă digitalizarea este doar unul dintre factorii care determină creșterea economică, absența unor instrumente care să faciliteze standardizarea informațiilor la nivelul administrației publice centrale are consecințe negative. Până în prezent, sistemul informatic fragmentat al administrației naționale crește sarcina administrativă pentru cetățeni și mediul de afaceri. Nivelul redus al serviciilor realizate integral online indică o problemă sistemică în ceea ce privește calitatea și capacitatea de utilizare a serviciilor oferite, iar lipsa de coordonare dintre instituțiile publice persistă.

Pentru a răspunde recomandărilor Comisiei Europene privind relansarea și creșterea activității economice, promovarea tranziției verzi și a transformării digitale, România trebuie să introducă instrumente flexibile, reutilizabile și interoperabile.

Problema nu este reprezentată de faptul că România nu ar fi demarat digitalizarea administrației publice, cât faptul că nu a făcut-o în mod integrat. În teorie, România oferă diverse metode pentru a completa formulare online. Există servicii precum Punctul de Contact Unic Electronic, Ghiseul.ro, Spațiul Privat Virtual sau servicii electronice la diverse primării. Cu toate acestea, în practică, rata de folosire a acestor instrumente este foarte mică datoritei lipsei de cooperare digitală dintre instituții. În plus, doar 10% dintre formularele au date pre-completate, iar principiul “once-only” lipsește.

Printre măsurile de reducere a sarcinii administrative o reprezintă crearea cloud-ului guvernamental, care va oferi infrastructura necesară pentru toate instituțiile care au obligația să preia și să stocheze informațiile beneficiarilor de servicii publice. În plus, va proteja datele și va crea cadrul național de interoperabilitate inclusiv dincolo de granițele României, facilitând schimbul de informații și de bune practici. În perioada 2014-2019, serviciile de tip e-guvernare au înregistrat o creștere ponderată de la 22,8% (în 2014) până la 38,6% (în 2019).

Pentru a atinge un nivel al serviciilor conform cu arhitectura europeană de interoperabilitate trebuie completate lacunele care împiedică realizarea unor servicii “digitale în primul rând”. Pentru aceasta este nevoie de migrarea și integrarea în structurile de date existente a tuturor datelor disponibile, astfel încât acestea să susțină

implică alinierea infrastructurilor de identificare și autorizare națională cu cele ale statelor membre ale UE, într-o schemă transnațională, conform regulamentului EIDAS.

Pe lângă efectul de creștere a rezilienței și a productivității, această tranziție digitală poate contribui la transformarea verde a economiei și la integrarea grupurilor vulnerabile în viața economică.

În prezent, există proiecte aflate în diferite stadii de pregătire sau implementare pentru digitalizarea administrației publice centrale:

Sistem informatic integrat pentru emiterea actelor de stare civilă;

hub de servicii (Centrul de Furnizare Servicii Electronice);

Sistemul Electronic Integrat al Oficiului Național al Registrului Comerțului consolidat și interoperabil destinat asigurării serviciilor de e-guvernare centrate pe EV sau sistemul e-Pass destinat emiterii și gestiunii pașaportului electronic;

Cartea Electronică de Identitate.

Dezvoltarea sistemului de management al cauzelor ECRIS V

Procesul de digitalizare va conduce la o furnizare mai eficientă și eficace a serviciilor publice către cetățeni și companii prin facilitarea dezvoltării serviciilor de tip one-stop-shop, prin scăderea costurilor pentru administrația publică, companii și cetățeni și prin optimizarea sistemelor digitale de comunicații. Aceste procese vor contribui în mod semnificativ la îndeplinirea recomandărilor Comisiei Europene, sprijinind tranziția aparatului de stat către o societate informațională care să asigure un stat social mai eficace și mai puternic, politici active în domeniul pieței forței de muncă și dezvoltarea competențelor.

Pilonul III > Analiza situației actuale

Creștere inteligentă

Strategia Europa 2020 a imprimat o viziune pe termen lung asupra economiei UE, asigurând angajarea statelor membre pe o traiectorie de creștere durabilă. Cu toate acestea, criza financiară a anulat o mare parte din progresul realizat de statele membre, iar pandemia de COVID-19 a accentuat și mai mult impactul asupra economiei reale, afectând puternic locurile de muncă, productivitatea, accesul la finanțare, creșterea și reziliența economică a acestora.

Potrivit ultimelor previziuni economice ale Comisiei Europene, economia Uniunii Europene a înregistrat o contracție de 6,3% în 2020, însă este previzionată o revenire la nivelul de dinainte de pandemie în următorii doi ani. Impactul economic generat de pandemie variază însă foarte mult între statele membre și aceeași variabilitate este valabilă și în ceea ce privește perspectivele de redresare. Această neuniformitate reflectă răspândirea virusului, strictetea măsurilor de sănătate publică adoptate pentru a-l ține sub control, compoziția sectorială a economiilor naționale, forța și structura răspunsurilor politice naționale.

România nu a făcut excepție de la șocul economic generat de criza COVID, având o scădere de aproximativ 3,9% din PIB în 2020. Deși în trimestrul al doilea a fost înregistrată o scădere de 12%, ultimele două trimestre au dus la o revenire a economiei. În principal în trimestrul al patrulea, economia a crescut cu 5,3% față de trimestrul anterior. Asta a făcut ca România să aibă una dintre cele mai mici contracții economice la nivelul UE și să evite o recesiune tehnică în 2020. Beneficiind și de fondurile alocate prin Mecanismul de Redresare și Reziliență și de cele din Politica de Coeziune, redresarea economică a României va fi rapidă, nivelul economic din 2019 urmând a fi atins în primul trimestru din 2022.

Din perspectiva competitivității, productivității și creării de noi locuri de muncă, noua realitate a imprimat și o mai mare nevoie de adaptare și de flexibilizare a comportamentului agenților economici. Aceștia s-au confruntat cu diferite situații de întrerupere a lanțurilor de aprovizionare și de limitare a mobilității/circulației diverselor

categorii de capital/factori de producție, ducând la reducerea activității economice, la re poziționarea acesteia în mediul online sau readaptarea fluxurilor și procedurilor pentru conformarea cu măsurile de distanțare impuse, sau chiar de închidere temporară sau definitivă. Întreprinderile de toate mărimile, dar în special cele mici și mijlocii, au fost puternic afectate de perturbarea schimburilor comerciale și de măsurile de limitare a mișcării capitalului, mărfurilor și forței de muncă, confruntându-se cu un deficit de lichidități și cu un risc crescut de insolvență.

Guvernul României a venit în sprijinul mediului de afaceri pentru a întâmpina problemele generate de criza COVID-19 prin diverse măsuri care au devenit posibile prin flexibilizarea cadrului european de accesare a fondurilor europene și de aplicare a regulilor de ajutor de stat.

Pandemia a redus volumul producției industriale ca efect al măsurilor impuse de starea de urgență/ alertă, în special al industriei prelucrătoare, cele mai afectate sectoare fiind fabricarea articolelor de îmbrăcăminte și încălțăminte, fabricarea autovehiculelor, a mașinilor, utilajelor și echipamentelor. Sectorul HORECA și serviciile cultural-artistice au înregistrat, de asemenea, scăderi semnificative ale activității. Provocări suplimentare s-au înregistrat și în zona întreprinderilor care furnizează servicii medicale și care asigură lanțurile de producție și distribuție de medicamente. De asemenea, restrângerea anumitor activități economice ca efect al pandemiei a adus în discuție nevoia de a scurta lanțurile de aprovizionare și de a reduce complexitatea acestora, de a asigura un nivel adecvat de siguranță alimentară prin extinderea filierelor naționale și de a digitaliza procesele de producție și distribuție. În plus, tot ca efect al măsurilor de limitare a răspândirii virusului și al măsurilor de limitare a interacțiunilor sociale, creșterea importurilor de bunuri de consum a fost mai mare decât cea a altor importuri. De altfel, supraviețuirea multor firme a depins de capacitatea acestora de prestare la distanță a serviciilor oferite și comercializarea online, ceea ce a grăbit și dezvoltarea de soluții digitale pentru serviciile financiare oferite de către sistemul financiar tradițional.

Unele segmente ale sectorului serviciilor vor suferi o contracție pentru o perioadă mai lungă decât cea estimată pentru sectorul de producție. Impactul semnificativ este resimțit în domeniile în care activitatea a fost temporar suspendată, total sau parțial, precum și în acele domenii în care s-a manifestat o contracție a cererii, respectiv turism, industria hotelieră și a restaurantelor, servicii culturale și de divertisment sau retail.

Având în vedere aceste aspecte, sunt necesare măsuri concrete care să răspundă consecințelor economice și sociale ale crizei și să creeze premisele unei recuperări rapide, robuste și incluziv, contribuind la îmbunătățirea creșterii economice potențiale. În centrul preocupărilor cu privire la aceste măsuri se află mediul de afaceri, principalul promotor și susținător al economiei reale. Nivelul de dezvoltare și integrare a sectorului privat este unul dintre indicatorii cheie ai sănătății concurențiale ai unei economii naționale, în contextul accentuării procesului de globalizare și de integrare a piețelor.

Mediul privat din România se confruntă la acest moment cu numeroase provocări structurale, exacerbate în contextul pandemiei:

- structură dezechilibrată a capitalurilor, grad de îndatorare printre cele mai ridicate din UE;

- calitatea capitalurilor proprii ale firmelor s-a deteriorat, ponderea capitalului subscris cunoscând o reducere masivă;

- gradul de acoperire a activelor prin capitalurile proprii a scăzut de la 35% în 2008 la doar 28% înainte de pandemie, cel mai scăzut din Europa;

- nivel de bancabilitate redus (aprox. 100.000 companii cu potențial de a accesa finanțare, peste 50% dintre acestea cu venituri sub 100.000 euro; în jur de 12.000 companii cu venituri peste 1 mil. euro);

- folosirea resurselor pe termen scurt pentru finanțarea unor investiții pe termen lung;

- finanțare majoritară prin credit comercial (de aprox. 3 ori mai mare decât creditul bancar);

- valoare adăugată redusă, semnificativ sub media europeană (VAB/companie la sub 50% din media europeană);

- decalaj de productivitate față de media europeană;

- firme de dimensiuni mici, majoritatea rămânând în clasa de dimensiune în care au fost create sau trecând într-o clasă inferioară;

- sectoarele intensive în tehnologie slab reprezentate;

- vârsta medie a firmelor românești – 10-12 ani;

- intrarea și mai ales ieșirea de pe piață a firmelor sunt încă procese dificile (îndelungate și birocratice);

- instabilitate și impredictibilitate legislativă;

proceduri administrative greoaie și birocrație;

politici fiscale care duc la descurajarea comportamentelor investiționale și antreprenoriale;

lipsa forței de muncă calificată în diverse domenii;

capacitatea de producție instalată învechită și utilizată la maxim, acces limitat la finanțare pentru înlocuire;

capacitate limitată de reacție, de adaptare și integrare a noilor tehnologii și de a face față mediului concurențial la nivelul pieței unice;

costuri ridicate de producție și cu forța de muncă;

lipsa unei culturi antreprenoriale;

reticența în accesarea noilor instrumente de finanțare a afacerilor și/sau lipsa accesului la finanțare din cauza condițiilor de acces;

capacitate limitată de inovare și de investire în domeniul cercetării-dezvoltării, accesul la piețele externe și internaționalizarea afacerii;

competențele digitale reduse.

Sondajul privind accesul la finanțare al companiilor nefinanciare din România derulat de Banca Națională a României (BNR) relevă faptul că problemele pe care firmele le-au resimțit ca fiind cele mai presante în ultimele șase luni sunt costurile de producție sau cele cu forța de muncă, disponibilitatea forței de muncă bine pregătite și lipsa cererii. Cea mai importantă problemă a întreprinderilor mici și mijlocii pare a fi birocrația și sarcinile administrative (26%), urmată de problema finanțării (23%). Reducerea sarcinilor administrative asupra întreprinderilor este unul dintre obiectivele europene, iar statele membre trebuie să creeze premisele unui mediu predictibil și stabil pentru întreprinderi prin oferirea de servicii integrate, digitale, prietenoase cu mediul de afaceri. Raportul de țară din 2020 evidențiază faptul că birocrația reprezintă un obstacol pentru întreprinderi și cetățeni și, prin urmare, pentru dezvoltarea socială și economică. Aceasta este evidențiată în Carta Alba a IMM (2019) ca fiind cea de-a doua dificultate semnalată în activitatea IMM, fiind percepută într-un procent de 49,19%.

Accesul pe piață al întreprinderilor este îngreunat de procedurile birocratice și de reglementare, cât și derularea activității, inclusiv în ceea ce privește accesul la finanțare al acestora. Potrivit unui sondaj realizat de Confederația Națională Reprezentativă la nivel Național pentru IMM din România (2019) 9 din 10 întreprinderi

susțin că s-au confruntat cu piedici administrative în cadrul operațiunilor derulate. Printre barierele administrative care i-au afectat cel mai mult, respondenții au menționat în principal lipsa soluțiilor publice digitale (25%), procedurile greoaie de autorizare/înregistrare (18,9%), costurile ridicate administrative (14,4%) și numeroase taxe parafiscale (12,8%). De altfel, România se situează pe locul 26 dintre statele membre UE cu cea mai scăzută performanță în ceea ce privește serviciile publice digitale și integrarea tehnologiei digitale de către întreprinderi.

Conform raportului Băncii Mondiale Doing Business (2020), România se afla pe locul 55 în ceea ce privește posibilitatea de a deschide o afacere, fiind pe poziția 91 din totalul de 190 de țări, cu un scor de 73,3% în urma unor țări ca Ungaria, Croația, Muntenegru, Moldova, Cehia, Polonia. Indicele reflecta un cumul de indicatori legați de demararea unei afaceri, de obținerea de autorizații de construire, de înregistrarea unor drepturi de proprietate, de protejarea investitorilor precum încheierea a de contracte sau procedurile de insolvență. Primele 20 de țări clasate conform indicelui menționat au în comun o largă răspândire a utilizării sistemelor electronice (platforme pentru înscriere, pentru plata taxelor, pentru proceduri electronice de transfer a drepturilor de proprietate, proceduri electronice de obținere a autorizațiilor de construire), iar reglementarea în zona de business are un grad ridicat de transparenta. Astfel, pentru demararea unei afaceri, România înregistrează progrese față de anul precedent doar în ceea ce privește înregistrarea voluntară de TVA și prin eliminarea unor contribuții plătite de angajator, fiind evidențiate ca probleme importante achiziționarea de energie electrică (53,7 puncte/100), gestionarea autorizațiilor de construcție (58,4 puncte/100), procedura insolvenței (59,1 puncte/100) și protejarea investitorilor minoritari (62 de puncte/100).

Nevoile de finanțare ale întreprinderilor se schimbă pe tot parcursul ciclului lor de viață și depind de factori precum vechimea, nivelul de dezvoltare tehnologică, strategia de dezvoltare și capacitatea de absorbție. Conform Raportului de țară (2020), România trebuie să întreprindă acțiuni astfel încât să asigure sprijin sub formă de lichidități pentru economie, de care să beneficieze întreprinderile și gospodăriile, în special întreprinderile mici și mijlocii și lucrătorii independenți. Perturbarea schimburilor comerciale, deficitul de lichidități și riscul de faliment sunt probleme identificate în cadrul documentului amintit pentru întreprinderile de toate dimensiunile, însă în special pentru întreprinderile mici și mijlocii. Pentru a ieși din criză, vor fi necesare resurse suplimentare pentru sprijinirea întreprinderilor. Conform studiului Fi-Compass (CE-BEI 2019), una din patru companii

care evidențiază un eșec structural semnificativ al pieței de credit și care împiedică satisfacerea nevoilor de finanțare ale IMM. În acest context, accesul la finanțare al companiilor, precum și adaptarea și diversificarea surselor de finanțare reprezintă una din măsurile necesare stimulării unui mediu de afaceri competitiv, inovativ și sustenabil.

Întreprinderile se bazează adesea și în mare măsură pe credite pentru a se înființa, a-și asigura fluxul de numerar necesar funcționării și nevoile de investiții, dar metodele clasice de creditare nu pot răspunde diferitelor nevoi de finanțare cu care IMM-urile trebuie să se confrunte în diferite etape ale ciclului lor de viață. "Deficitul de finanțare" devine în acest caz un "deficit de capital de creștere", această situație fiind în mod particular valabilă pentru start-up-uri și întreprinderi mici." Creditele bancare sunt cea mai importantă sursă de finanțare externă pentru întreprinderile din România, reprezentând aproximativ 11,7% din PIB în 2018 (media UE fiind de aproximativ 34% din PIB). În 2018, finanțarea bazată pe piață a fost de 6,2 % din PIB, tot mult sub media UE de 49,7% din PIB.

Apetitul investițional al firmelor din România rămâne la unul dintre cele mai scăzute niveluri din Europa, indicând persistența unor factori structurali care limitează posibilitatea firmelor de a se angaja în proiecte investiționale.

Cele mai importante constrângeri sunt determinate de calitatea slabă a activelor, eficiența energetică scăzută, invocând nevoia de înlocuire sau îmbunătățire.

Sănătatea financiară a firmelor limitează accesul acestora la creditare. România are un procent mare de companii subcapitalizate, cu un nivel al capitalurilor sub limitele legale sau chiar negativ. Conform statisticilor BEI (EIBIS, 2018, 2019), numărul companiilor cu capitaluri negative este al doilea cel mai mare din Europa, după Letonia. Astfel, un procent de doar 20% dintre companiile active sunt bancabile (Banca Mondială, 2018)

Ca efect al gradului de îndatorare mare, peste limitele acceptabile pentru bănci, investițiile firmelor românești sunt limitate de nivelul profiturilor reinvestite sau de cel al capitalului nou (equity) pe care reușesc să-l atragă.

Aceste constrângeri se manifestă și în cazul firmelor profitabile și cu perspective bune de creștere, dar care au un profil de risc mai ridicat și un nivel scăzut de colateral. Creșterea rapidă, gradul ridicat de inovare și ponderea mare a activelor intangibile fac dificilă finanțarea bancară.

Subfinanțarea acestor companii inovatoare și cu potențial de creștere limitează, de

românești, contribuind, alături de barierele operaționale, lipsa personalului specializat și instabilitate la adâncirea decalajului investițional.

Diversificarea surselor de finanțare, prin utilizarea, complementar cu finanțarea bancară, a unor instrumente financiare care să adreseze aceste dezechilibre ar putea contribui la atenuarea unora dintre constrângeri și la îmbunătățirea semnificativă a accesului la finanțare.

În același timp, România înregistrează o rată de finanțare a capitalului raportat la PIB de 4,8%, dar și un procent de 2,7% de IMM-uri neperformante. Potrivit Invest Europe, în 2018 a avut loc o singură tranzacție de capital de risc în țară. În plus, doar 10% dintre IMM-uri consideră că acest tip de finanțare este relevant pentru ele (media UE fiind de 12%). Această situație pare să indice că piața de capital românească rămâne limitată și că ar putea fi nevoie de sprijin public atât din punct de vedere al ofertei cât și al cererii, pentru a contribui la dezvoltarea acesteia.

Accesul la capitalul de risc al întreprinderilor nou-înființate și al întreprinderilor în curs de extindere inovatoare este în continuare limitat. Întreprinderile românești care își desfășoară activitatea în sectorul serviciilor de înaltă tehnologie cu grad ridicat de cunoștințe și în sectorul producției tind să fie mai limitate din punct de vedere financiar decât întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectoare cu grad mai redus de cunoștințe (BEI). Acest lucru ar putea avea drept cauză lipsa unei oferte și a unor instrumente de finanțare adecvate, adaptate la nevoile întreprinderilor nou-înființate și ale întreprinderilor în curs de extindere.

Conform strategiei UE pentru IMM-uri pentru o Europă sustenabilă și digitală, îmbunătățirea accesului la finanțare este unul dintre cei trei piloni pe care se bazează strategia, cu scopul declarat de a crește considerabil numărul de IMM-uri angajate în practici comerciale sustenabile, precum și numărul de IMM-uri care utilizează tehnologii digitale, reafirmând astfel că sunt necesare măsuri în combaterea acestui deficit structural al mediului economic.

În cadrul Rapoartelor de țară pentru România (2019-2020) se menționează că în România, ponderea societăților comerciale inovatoare este sub media UE, iar nivelul investițiilor efectuate de mediul de afaceri în cercetare și inovare este în mod constant scăzut, fiind necesare investiții care să conducă la creșterea competitivității acestora, a capacității lor de inovare, la creșterea productivității și internaționalizarea afacerilor din perspectiva unei mai mari integrări în piața unică și al unei creșteri

internaționalizării durabile și favorabile incluziunii

Conform Digital Innovation and Scale-up Initiative (2020), regiunea Europei Centrale și de Est are mai puțini factori favorizanți care să permită **transformarea digitală** decât țările din EU-15. Actualizarea din 2018 a evaluării ex-ante pentru instrumente financiare pentru IMM în perioada de programare 2014-2020, în domeniul antreprenoriatului, scoate în evidență faptul că România are una din cele mai bune performanțe în UE, cu progrese constante realizate de-a lungul ultimilor câțiva ani. Rata de activitate antreprenorială deși este într-un stadiu incipient (10,8%), este peste media UE (7,8%). Acesta este efectul unei culturi antreprenoriale pozitive, în care întreprinzătorii sunt admirați și au un statut social ridicat, cu raportări frecvente ale proiectelor antreprenoriale de succes (67,4% în România față de media UE de 53,3%).

De asemenea, impulsionarea pieței de capital din România și a accesului întreprinderilor la finanțarea nebancaară constituie mijloace de diversificare a accesului și mijloacelor de finanțare pentru toate tipurile de întreprinderi. Aceste aspecte trebuie completate de o serie de inițiative și de o strategie națională de alfabetizare financiară în conformitate cu prevederile Raportului de țară 2020. Facilitarea accesului la piața de capital a întreprinderilor le permite acestora să crească și să identifice surse de finanțare menite să răspundă nevoilor acestora de creștere. În România, nivelul indicatorului capitalizare bursiera raportat la PIB era aprox. 17,9% la sfârșitul anului 2019, sub nivelul înregistrat de piețele bursiere din Croația, Grecia, Bulgaria, Cehia și Ungaria cu valori de peste 20%, și cu un decalaj dublu față de valorile indicatorului în Europa de Vest (peste 40%). Există un potențial ridicat ca activele investitorilor și ale populației, care au cunoscut o creștere importantă în ultimii ani, să fie utilizate în finanțarea dezvoltării economiei românești. Principalele deficiențe au drept sursă o educație financiară deficitară atât la nivelul companiilor cât și la nivelul populației generale (78% din populația adultă a României este needucată financiar).

O categorie aparte de întreprinderi sunt cele deținute de stat. În cadrul Raportului de țară (2019) se atrage atenția asupra faptului că rezultatele economice și financiare ale acestor întreprinderi au scăzut considerabil în 2018 și în prima jumătate a anului 2020, iar arieratele pentru aceste companii au început să crească, nefiind realizate solicitări de restructurare de activitate sau planuri de afaceri, iar regulile de governanță corporativă continuă să fie aplicate doar sporadic. Datoriile la bugetul de stat, pentru securitatea socială sau față de alte întreprinderi de stat reprezintă 90% din totalul arieratelor întreprinderilor de stat ceea ce implică un risc financiar pentru stat, demonstrând o atitudine permisivă a furnizorilor și creditorilor din sectorul public.

Însă se impune aplicarea temeinică a instrumentelor acesteia pentru asigurarea unui management adecvat al resurselor critice pentru economie.

Mediul economic nu poate fi tratat separat de necesitatea asigurării stabilității macroeconomice și de măsurile bugetar-fiscale, influențându-se unele prin altele. Problematicile identificate în domeniul fiscal-bugetar și evidențiate în rapoartele de țară privind România și în Recomandările specifice de țară pentru anii 2019 și 2020, vizează necesitatea de a consolida respectarea obligațiilor fiscale și colectarea impozitelor, respectiv ponderea veniturilor colectate în PIB, decalajul fiscal la TVA sau combaterea evaziunii fiscale.

Politica fiscală prociclică practică de România în perioada 2017-2019, a condus la epuizarea spațiului fiscal necesar pentru stimularea economiei în perioadele de recesiune sau în perioade economice dificile, cum este cea generată de pandemie.

Începând cu anul 2016, România a înregistrat o abatere semnificativă de la Obiectivul pe Termen Mediu (OTM), potrivit deciziei Consiliului UE, iar cu puțin timp înainte de apariția pandemiei COVID-19 în România, Comisia Europeană a declanșat procedura de deficit excesiv (EDP), în condițiile în care, în 2019, deficitul bugetar înregistrat de România a fost de 4,59% PIB în termeni cash (4,37% în termeni ESA).

Procedura de deficit excesiv a fost inițiată în luna aprilie a anului 2020 ca urmare a încălcării limitei de 3% prevăzută în Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene, cât și lipsa introducerii unei consolidări fiscale în urma avertismentelor primite de la Comisia Europeană. Potrivit recomandării Consiliului UE procedura de deficit excesiv trebuie încheiată până în anul 2022.

Pentru a veni în sprijinul Statelor Membre (SM) ale Uniunii Europene în contextul crizei generate de pandemia COVID-19, Comisia Europeană a declanșat în data de 20 martie, cu acordul Consiliului European, "clauza generală derogatorie" de la prevederile Pactului de Stabilitate și Creștere (PSC).

În esență, clauza permite abaterea temporară și ordonată de la regulile fiscale existente, atât la nivel european, cât și la nivel național, pentru toate statele membre (SM) aflate într-o situație de criză generalizată cauzată de o încetinire economică severă a zonei euro sau a UE în ansamblu.

În practică, SM se pot abate de la ținta obiectivului pe termen mediu (OTM) sau de la calea de ajustare către aceasta atât în timpul evaluării, cât și la punerea în aplicare a programelor de stabilitate sau de convergență. În cadrul brațului corectiv al PSC,

clauza va permite un tratament diferit pentru cheltuielile generate de pandemia COVID-19 în cadrul procedurii deficitului excesiv (EDP).

În septembrie 2020, România și-a prezentat raportul privind măsurile luate în urma recomandării. Raportul indică o deteriorare majoră a finanțelor publice în cursul anului 2020, în principal din cauza pandemiei de COVID-19.

Comisia va reevalua situația bugetară a României pe baza datelor privind rezultatul execuției bugetare din 2020, pe baza bugetului 2021 și pe baza previziunilor Comisiei din primăvara anului 2021. Dacă este cazul, Comisia va propune noi măsuri în cadrul procedurii aplicabile deficitelor excesive, ținând seama de aplicarea în continuare, în 2021, a clauzei derogatorii generale din Pactul de stabilitate și de creștere.

Buna guvernare economică, cum ar fi acțiunile eficiente în contextul unei PDE, și politicile macroeconomice în general solide reprezintă o condiție prealabilă pentru asigurarea unui mediu favorabil unor investiții publice productive și utilizării eficiente a fondurilor UE, inclusiv în contextul Mecanismului de redresare și reziliență (MRR).

Deficitul bugetar înregistrat în anul 2020, de 9,67% din PIB a rezultat din efectul combinat al încetirii marcate a creșterii economice, al măsurilor de combatere a pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale economice și sociale.

Dezvoltarea mediului economic este strâns corelată cu inovarea și tranziția către o economie bazată pe cunoaștere. Conform Recomandărilor specifice de țară (2019), investițiile României în cercetare și dezvoltare sunt cele mai scăzute din UE (0,5 % din PIB), iar cheltuielile publice pentru cercetare și dezvoltare au scăzut și mai mult, de la 0,32 % din PIB în 2011 la 0,20% din PIB în 2019. În mod similar, intensitatea cheltuielilor în cercetare-dezvoltare a mediului de afaceri (0,28% în 2019) rămâne cu mult sub media UE, traducându-se astfel într-un număr foarte scăzut de cereri de brevete și un număr de cercetători pe cap de locuitor de peste șase ori mai mic decât media UE.

Raportul de țară din 2020 evidențiază că rezultatele slabe ale României în materie de cercetare și inovare împiedică tranziția către o economie bazată pe cunoaștere. România continuă să aibă unul dintre cele mai scăzute niveluri ale cheltuielilor publice și private pentru cercetare și dezvoltare din UE, ceea ce afectează calitatea științifică și difuzarea tehnologiei în rândul întreprinderilor. Majorarea investițiilor și creșterea calității în domeniul cercetării și dezvoltării, precum și sprijinirea întreprinderilor inovatoare rămân provocări importante.

Sustenabilitatea sistemului național al cercetării, dezvoltării și inovării (CDI) pe termen lung presupune predictibilitatea finanțării, atragerea resursei umane înalt calificate în cercetare și inovare, stimularea cooperării public-private și evoluția ecosistemului în direcția creșterii competitivității. În scopul creșterii încrederii în parteneriatele public-private și asigurării transferului rezultatelor cercetării în piață (identificate în Recomandările specifice de țară 2019), este necesar ca activitățile CDI să fie promovate, urmărindu-se oferirea de soluții viabile și servicii pentru societate și economie, internaționalizarea activităților de CDI prin introducerea dimensiunii de cercetare și inovare europeană și susținerea colaborării internaționale a entităților de cercetare și a companiilor în proiecte internaționale (IPCEI, parteneriate și misiuni din Horizon Europe etc).

Stabilitatea mediului economic este strâns legată de disponibilitatea unei forțe de muncă calificate, cu competențe specifice și digitale relevante. Recomandările specifice de țară (2019) subliniază necesitatea îmbunătățirii competențelor, inclusiv a competențelor digitale, în special prin sporirea relevanței pe piața forței de muncă a educației și formării profesionale și a învățământului. Astfel, se afirmă că nivelul de dobândire a competențelor digitale este scăzut, ceea ce ridică semne de întrebare cu privire la integrarea viitoare a absolvenților pe piața forței de muncă. Relevanța pe piața forței de muncă a învățământului profesional și tehnic și a învățământului superior rămâne scăzută, ceea ce restrânge perspectivele absolvenților de a-și găsi un loc de muncă. Rata de ocupare a absolvenților de cursuri de educație și formare profesională a crescut ușor la 69%, dar rămâne cu mult sub media UE. Elevii înscriși în aceste programe au avut o expunere limitată la învățarea la locul de muncă, doar 10% din aceștia participând la programe duale. Sistemul este afectat și de un nivel scăzut de absolvire, 11% din elevii înscriși în școli profesionale în perioada 2017-2018, nepromovând în următorul an școlar (INS, 2019). România nu are rezultate bune în ceea ce privește activarea competențelor (care măsoară tranziția de la educație la încadrarea în muncă) și dezvoltarea competențelor (care măsoară investițiile în educație și formare).

Pandemia a evidențiat neajunsurile procesului de educație și formare profesională. De aceea, precondiția esențială pentru furnizarea unor servicii educaționale și de formare profesională de calitate, incluzive și atractive constă în modernizarea infrastructurii educaționale. Dezvoltarea competențelor necesare parcurgerii etapelor de tranziție ecologică și digitală în cadrul noilor locuri de muncă depinde în special de infrastructura

Pe termen mediu și lung se așteaptă ca investițiile în învățământul profesional și tehnic să contribuie la îndeplinirea recomandărilor specifice de țară, prin următoarele efecte înlănțuite:

Întărirea competitivității sustenabile a economiei și societății românești, mai ales la nivel regional, prin sprijinirea unui parcurs educațional complet, de formare profesională, astfel încât să răspundă nevoilor și provocărilor pieței forței de muncă;

Redresarea ecosistemelor industriale afectate direct sau indirect de criza epidemiologică prin oferirea de contingente noi de absolvenți sau persoane recalificate care dețin competențe adecvate noilor etape post-criză;

Derularea periodică de către agenții economici, împreună cu unitățile de învățământ profesional și tehnic și instituțiile de învățământ superior, a unor procese de analiză pentru identificarea deficiențelor de competențe și dezvoltarea programelor de perfecționare și recalificare a propriei forțe de muncă.

Creșterea participării la procesul educațional și a șanselor de depășire a stării de vulnerabilitate pentru copiii și tinerii aflați în risc de sărăcie și excluziune socială, prin oferirea unor programe educaționale și de formare profesională de calitate împreună cu servicii integrate conexe (cazare, masă, spații de recreere ș.a.);

Diminuarea situațiilor de excluziune socială și profesională pe criteriul lipsei competențelor adecvate cerințelor și nevoilor pieței forței de muncă, aflate într-un context imprevizibil de funcționare.

Conform Raportului Forumul Economic 2019, România se situează pe locul 119 din 141 de țări analizate prin prisma calității infrastructurii rutiere. România se situează pe ultimul loc în Europa în ceea ce privește numărul de km de autostradă la 100.000 de locuitori, la nivelul anului 2019, 848,12 km din lungimea rețelei de transport rutier de interes național de 17.091 km fiind la nivel de autostradă, respectiv un procent de 4,96% din totalul rețelei de transport. De asemenea, densitatea de autostrăzi din România este una din cele mai mici la nivel european, raportată la suprafață.

Accesul la coridoarele vest-, est- și sud-europene, este îngreunat și limitat de capacitatea de circulație și calitatea redusă a infrastructurii de transport din România, limitând, astfel, libera circulație a mărfurilor și persoanelor și diminuând posibilitățile de creștere ale traficului internațional de mărfuri sau călători care tranzitează România. Potrivit Raportului de Competitivitate Globală al World Economic Forum pentru anul 2018, România este pe ultimul loc în Uniunea Europeană în ceea ce privește investițiile

în calitatea drumurilor și infrastructura existentă, cu un scor de 2.96 din 7. România prezintă cea mai ridicată rată a accidentelor rutiere din statele membre. Rata mortalității generate de accidentele rutiere este extrem de ridicată, România înregistrând un număr de 96 fatalități/1 mil. locuitori față de media UE de 49 fatalități/1 mil. locuitori în 2018. Deși numărul accidentelor fatale a scăzut în 2018 cu 4,3% față de anul precedent, de la 1.951 decese la 1.867, România se situează în continuare pe primul loc.

Drumurile cu o singură bandă pe sens sunt recunoscute ca fiind cele mai periculoase, după cum rezultă din studiile recente efectuate de EuroRAP, care concluzionează că în Europa riscul de incidență a accidentelor pentru drumurile cu o singură bandă pe sens este de patru ori mai mare decât pentru autostrăzi. De asemenea, acest lucru reiese și din statisticile locale, care reflectă un risc semnificativ mai mare pentru drumurile cu o singură bandă pe sens. În cazul drumurilor naționale există un risc de peste șase ori mai mare decât pentru autostrăzi și de peste trei ori mai mare în cazul în care se iau în calcul doar drumurile naționale din zonele interurbane. În prezent, aproximativ 90% din rețeaua națională este reprezentat de drumurile cu o singură bandă, ceea ce contribuie la numărul mare de accidente, precum și la costuri economice ridicate asociate acestora în UE la numărul de accidente grave.

Pilonul IV > Analiza situației actuale

Coeziune socială și teritorială

Coeziunea socială și teritorială urmărește reducerea disparităților existente de la nivel local, regional și național, inclusiv între urban și rural, dar și prin raportare la celelalte state membre. Contextul demografic, distribuția veniturilor la nivel regional, indicatorii privind sănătatea, educația, rata șomajului, competențele, impactul social și economic asupra grupurilor vulnerabile sunt toate relevante în acest context, iar unele au fost exacerbate în contextul pandemiei de COVID-19. Pandemia a dus la schimbări semnificative cu efecte de durată la nivel socio-economic și de mediu în anii următori. Ținând seama de provocările și disparitățile preexistente, va fi necesară rezolvarea unor provocări considerabile mai ales pentru reducerea inegalităților. Stimularea dezvoltării echilibrate, revitalizarea zonelor defavorizate și stimularea cooperării inter-regionale trebuie toate promovate pentru o dezvoltare durabilă.

Recomandările specifice de țară din 2019 menționează că disparitățile dintre mediul rural și cel urban persistă.

România se confruntă cu un puternic declin demografic din cauza îmbătrânirii populației, a scăderii natalității și a migrației. În timp ce populația a crescut în perioada 1990-2006 în 45% dintre reședințele de județ și în 62,5% dintre zonele periurbane în perioada 2006-2019 populația a crescut în doar 17,5% dintre reședințele de județ și 75% din zonele periurbane.

Orașele din România se confruntă cu două provocări spațiale distincte:

Provocări legate de expansiunea urbană atât în orașele dinamice din punct de vedere economic, cât și în cele mai puțin prospere, cu o populație în scădere. În perioada 1993-2018, suprafața totală a intravilanului celor 319 orașe s-a dublat, fiind înregistrată o creștere de 107%. Orașele în expansiune au cunoscut vizibile extinderi urbane necontrolate și necoordonate, cu consecințe precum o infrastructură publică neadaptată (drumuri, apă/gaze, trotuare), dependența de automobil și accesul redus la facilități (precum spații publice, școli, spitale, zone de recreere). Având în vedere

Începând cu 2006, consumul excesiv de terenuri și expansiunea urbană au fost cauzate de factori precum creșterea slab coordonată între așezările vecine și incapacitatea de a controla dezvoltarea speculativă din sectorul privat (cauzate inclusiv de lipsa unei viziuni strategice comune și a unor documentații de urbanism actualizate și digitalizate).

Provocări legate de scăderea calității vieții în centrul urban – atât orașele în creștere, cât și cele în declin cunosc o contracție spațială, însoțită de micșorarea infrastructurii sociale și pietonale, precum și de o vitalitate socială redusă, eforturile de regenerare fiind insuficiente și distribuite inegal. Toate acestea au dus la declinul demografic, la îmbătrânirea țesutului arhitectonic și la întărirea segregării sociale.

Figura 4. Schimbări demografice între 2006-2019

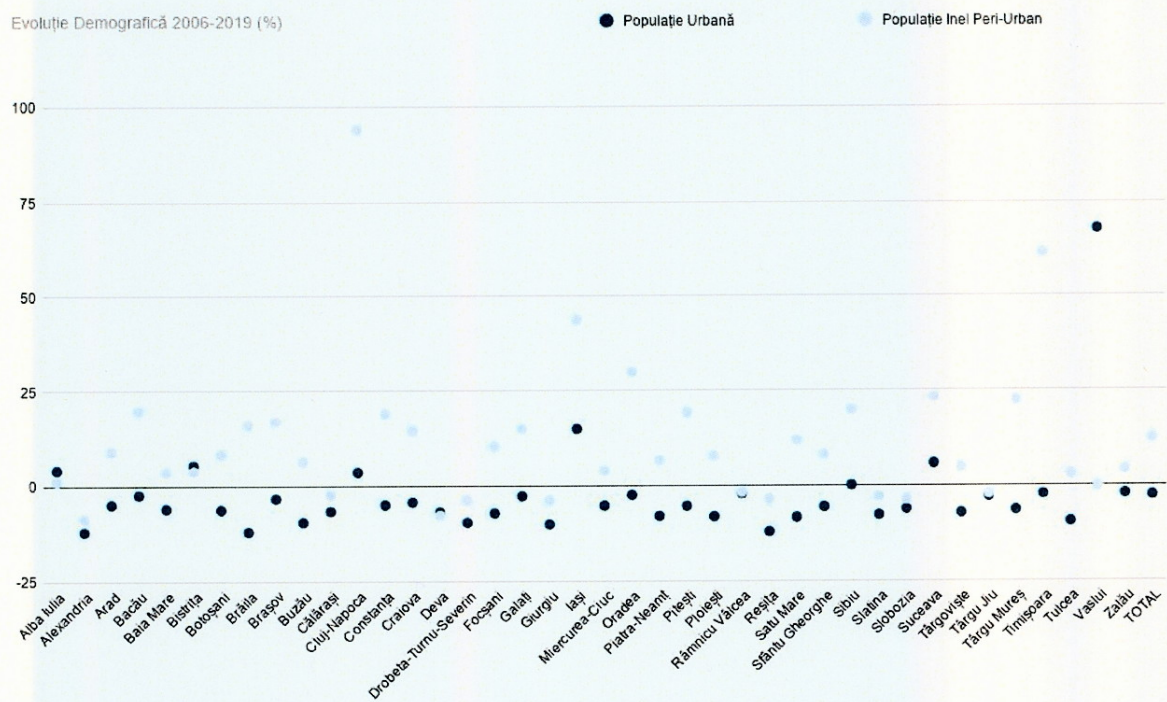
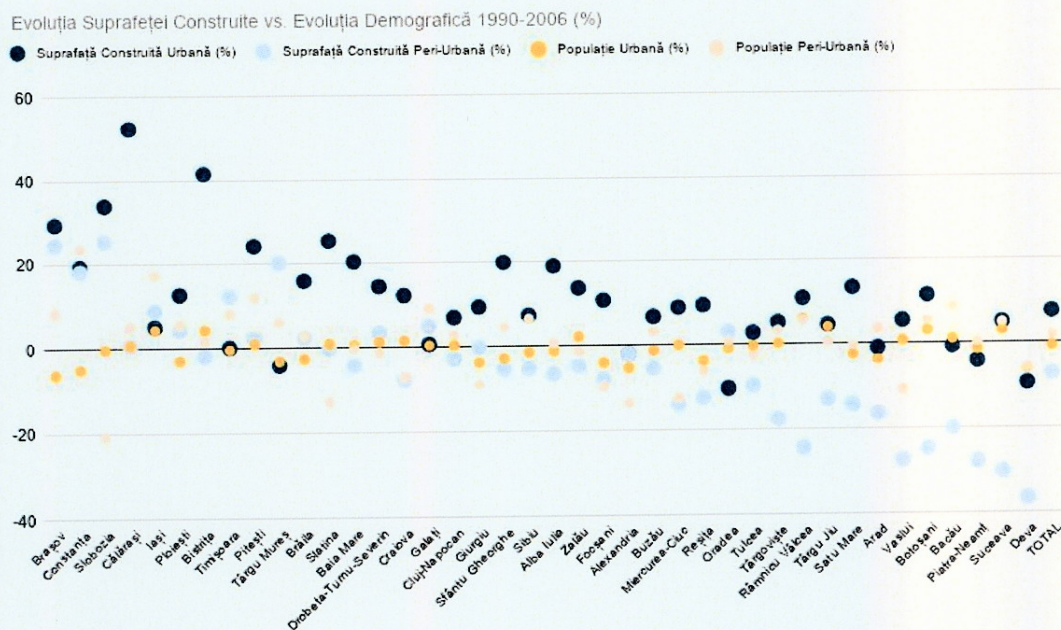

Figura 5. Modificare a suprafeții construite și schimbare demografică în perioada 2006-2018 (%), în funcție de zona totală de creștere

În localitățile rurale din afara perimetrului zonelor urbane funcționale se remarcă un dezechilibru demografic pronunțat care se manifestă prin îmbătrânirea populației, scăderea natalității și a fertilității, prin creșterea mortalității, dar și prin explozia migrației externe, având ca efect negativ principal depopularea zonelor rurale.

Studiile realizate pentru fundamentarea Strategiei de Dezvoltare Teritorială a României și cele din Starea Teritoriului arată că sărăcia rurală este de 2,4–3,4 ori mai mare decât sărăcia urbană. Un județ este cu atât mai sărac cu cât județul are o pondere mai ridicată a populației rurale.

În pofida îmbunătățirilor recente, ratele sărăciei și inegalității veniturilor rămân ridicate. Un român din trei continuă să fie expus riscului de sărăcie și excluziune socială, cele mai afectate grupuri fiind copiii, romii, persoanele cu handicap și persoanele în vârstă.

Cu toate că la nivel național se înregistrează o scădere a ratei populației în risc de sărăcie sau excluziune socială, la nivel regional se înregistrează o creștere a acestei rate în cazul regiunii Nord-Est cu 3,2 puncte procentuale în 2019 față de 2017. Cea mai mare scădere la nivel regional în anul 2019 a acestei rate se înregistrează în cazul regiunilor București-Ilfov (o scădere cu 11 puncte procentuale față de 2017) și Vest (o scădere cu 10,6 puncte procentuale față de 2017). Cele mai ridicate privind populația

În risc de sărăcie sau excluziune socială se înregistrează în 2019 în cazul regiunilor de dezvoltare Nord-Est (47,1%), Sud-Est (40,1%) și Sud-Vest Oltenia (38,9%).

De asemenea, politica economică trebuie axată pe investiții în sectorul transporturilor, vizând în special sustenabilitatea acestuia, pe sectorul energetic cu emisii scăzute de dioxid de carbon și pe eficiența energetică, pe infrastructură de mediu și pe inovare, ținând seama de disparitățile regionale.

Conform Raportului de țară din 2020, disparitățile regionale din România sunt printre cele mai ridicate din UE, fiind defavorabile creșterii durabile pe termen lung. Există decalaje semnificative între regiuni în ceea ce privește nivelul investițiilor, productivitatea, competitivitatea și ocuparea forței de muncă. Consecințele socio-economice ale pandemiei se vor resimți probabil în mod inegal în diferitele regiuni ale României din cauza decalajelor semnificative în materie de investiții și de productivitate a forței de muncă și specializării diferite la nivel economic. Acest lucru va inversa tendința observată în ultimii ani care a redus ușor disparitățile dintre București-Ilfov și restul regiunilor sau dintre zonele urbane și cele rurale. Combinată cu riscul perturbării temporare a procesului de convergență între statele membre, situația actuală impune adoptarea unor măsuri rapide și eficiente.

Decalajele la nivel de PIB/cap de locuitor între regiunile de dezvoltare ale României rămân destul de mari. În timp ce regiunea București-Ilfov a depășit 150% din media UE (utilizând paritatea puterii de cumpărare), regiunile Nord-Est și Sud-Vest rămân sub 50% din medie, iar toate regiunile din afara capitalei erau sub 60% din media europeană în 2018. Așa cum este ilustrat în Tabelul 1, economia regiunii București-Ilfov este de cel puțin două ori mare decât cea a regiunii Vest, a doua cea mai bogată regiune din țară. Aceste decalaje nu s-au diminuat aproape de loc din 2007 până în prezent, ci chiar au crescut din 2014. Cele șapte regiuni din afara Bucureștiului nu au recuperat foarte mult din decalajul față de media UE, fiind observate progrese mai vizibile doar în ultimii 5 ani.

În pofida unei ușoare îmbunătățiri, rata de inactivitate rămâne ridicată, existând diferențe semnificative între grupele de vârstă și între regiuni. Rata de inactivitate este de 31,6 % din totalul populației. Se înregistrează niveluri ridicate de inactivitate în rândul femeilor, al tinerilor cu vârsta cuprinsă între 15 și 24 de ani (71,17 %), al persoanelor vârstnice cu vârsta cuprinsă între 55 și 64 de ani (50,8 %) și al femeilor cu vârsta cuprinsă între 15 și 64 de ani (41,7 %).

În grupa de vârstă 20-64 de ani, responsabilitățile familiale și de îngrijire sunt adesea principalele motive pentru care nu se caută un loc de muncă (23,6 % din populația inactivă). De asemenea, există disparități regionale în ceea ce privește ratele de inactivitate (2018) între Centru (38,4 %), Sud-Est (36,9 %) și Vest (38 %), în comparație cu Nord-Est (26,3 %) și regiunea capitalei (26 %).

Rămâne ridicat decalajul de inactivitate dintre tinerii cu un nivel scăzut de calificare și cei cu înaltă calificare (43,3 puncte procentuale).

Tabelul 1. Produsul Intern Brut pe cap de locuitor (utilizând paritatea puterii de cumpărare) în mii de euro

	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
București - Ilfov	25,500	31,700	28,200	29,200	31,900	33,700	34,300	35,300	39,100	40,600	44,100	46,800
Vest	12,100	14,000	13,300	13,900	14,100	15,200	15,100	15,400	16,900	18,500	19,600	20,900
Centru	11,100	12,000	11,500	11,900	12,000	13,800	13,600	14,100	15,100	16,500	18,000	19,200
Nord-Vest	10,400	11,400	11,000	11,100	10,900	12,500	12,600	13,400	14,300	15,700	17,700	18,900
Sud-Est	9,000	10,100	9,800	10,000	10,700	12,300	13,000	13,600	13,900	14,500	15,700	16,800
Sud - Muntenia	8,900	10,400	10,400	10,000	10,900	10,900	11,400	12,800	12,800	13,900	14,700	15,700
Sud-Vest Oltenia	8,300	9,400	9,100	9,300	9,200	10,900	10,700	10,900	11,800	12,500	14,100	15,200
Nord-Est	6,800	7,800	7,500	7,600	7,400	9,000	9,100	9,300	9,900	10,600	11,900	12,800

Sursa: Eurostat

Conform Raportului de țară 2020, s-au înregistrat progrese limitate în ceea ce privește îmbunătățirea dialogului social. Dialogul social rămâne în mare măsură o simplă formalitate, iar încercările de modificare a cadrului legislativ au rămas în același punct de ani de zile.

Implicarea partenerilor sociali în procesul de elaborare a politicilor rămâne limitată. În pofida cadrului stabilit, aceasta este în continuare mai degrabă o cerință procedurală decât un dialog veritabil. Partenerii sociali nu sunt suficient de implicați în reforme care să abordeze provocările de pe piața forței de muncă și alte aspecte de politică relevante. Partenerii sociali continuă să nu participe la un dialog voluntar pentru a aborda provocările de pe piața forței de muncă, iar implicarea și contribuția acestora în elaborarea politicilor rămân limitate.

Există și diferențe importante în productivitatea muncii. Dacă în București-Ilfov ea este de 122 % din media UE, a doua regiune din punctul de vedere al productivității, regiunea Vest, are o productivitate de 73%. În valori absolute, toate regiunile de dezvoltare, cu excepția regiunii capitalei, aveau o productivitate de sub 10 euro pe ora lucrată. Raportat la media UE, nivelul productivității muncii variază între 19% în Nord-Est și 59% în București-Ilfov. În comparație, productivitatea din regiunea Bratislava ajunge la 78%,

scăzută determină un nivel relativ mic al salariilor și rate ridicate ale sărăciei, cu impact negativ asupra coeziunii sociale.

Accesul la servicii de bază este în continuare problematic, ceea ce adâncește decalajul dintre mediul rural și cel urban, disparitățile regionale și inegalitățile.

Județele în care conectivitatea este redusă înregistrează un nivel scăzut de creștere economică. În schimb în județele bine conectate, investițiile străine directe sunt mai ridicate, ridicând nivelul creșterii economice și al salariilor medii. Modificările structurale induse de evoluțiile tehnologice rapide, cum ar fi digitalizarea, automatizarea, robotica sau inteligența artificială, precum și cererea de competențe aflată în continuă creștere și schimbare reprezintă provocări considerabile pentru sistemul de formare profesională și pe o piață a muncii care evoluează într-un ritm rapid, cu luarea în considerare a disparităților regionale.

În schimb, există o oarecare convergență în ceea ce privește rata șomajului. Este relativ mai scăzută în regiunile București Ilfov, Vest, Nord-Est și Nord Vest (3-4%) și mai mare în regiunile Sud-Vest Oltenia, Centru și Sud-Est (5-7%). În ceea ce privește nivelul de pregătire a forței de muncă, evoluțiile pozitive de pe piața forței de muncă nu beneficiază în egală măsură toate regiunile și toate categoriile de populație. În regiunile mai puțin dezvoltate, resursa umană implicată în activități privind știința și tehnologia este sub 30% din totalul forței de muncă. Mai mult, regiunea Nord-Est are cea mai mică rată de la nivelul UE, cu doar 17% din totalul forței de muncă.

În interiorul regiunilor, se înregistrează disparități semnificative între mediul rural și urban în ceea ce privește veniturile și oportunitățile de angajare. Rata riscului de sărăcie în zonele rurale este de aproape cinci ori mai mare decât în orașe iar aproape 3 din 4 șomeri provin din mediul rural. În egală măsură, calitatea și acoperirea serviciilor sociale sunt insuficiente, iar distribuția teritorială a acestora este inegală și necorelată cu nevoile specifice ale comunităților. Numai aproximativ 20 % din unitățile administrativ-teritoriale dispun de servicii sociale autorizate. De obicei, serviciile sunt concentrate în zonele mai bogate sau în zonele urbane, deși ele sunt cele mai necesare în zonele și regiunile mai sărace, rurale. Integrarea limitată a serviciilor de ocupare a forței de muncă, de educație, de sănătate și a serviciilor sociale nu permite o incluziune durabilă a diferitelor grupuri defavorizate.

Copiii din zonele rurale și din așezările informale au acces limitat la educație și îngrijire timpurie, la o alimentație adecvată, la asistență medicală și la locuințe. Indicatorul social

fost actualizat din 2008 și s-a depreciat considerabil în comparație cu salariul minim. Ca urmare, ratele sărăciei în rândul persoanelor cu o intensitate scăzută și foarte scăzută a muncii au crescut cu 50 % din 2010 până în prezent.

Rata deprivării materiale severe și ponderea persoanelor defavorizate din punct de vedere social rămân în continuare printre cele mai ridicate din UE, cu toate că s-au înregistrat progrese, această rată scăzând la nivel național de la 19,7% în 2017, la 14,5% în 2019. Starea de deprivare materială aduce atingere mai multor aspecte importante ale vieții în gospodărie (de exemplu, consumul unor produse alimentare de baza, de întreținere corespunzătoare a locuinței, de achitarea unor obligații și plăți curente). Aproape un român din doi nu poate face față cheltuielilor neașteptate. Accesul la servicii esențiale, cum ar fi energia, reprezintă, de asemenea, o provocare, iar rată populației afectate de aceste provocări este peste media UE. În 2018, 9,6% din populație nu a putut să își încălzească în mod adecvat locuința (media UE fiind de 7,3%), iar procentajul populației cu restanțe la facturile de utilități este, de asemenea, peste media UE (14,4% față de 6,6%).

La nivelul tuturor regiunilor României, se remarcă aceeași tendință de scădere a ratei deprivării materiale, cele însemnate progrese fiind înregistrate în regiunea București-Ilfov (o scădere de 7,9 puncte procentuale între anii 2017 și 2019) și Sud-Vest Oltenia (7,1 puncte procentuale). La nivelul anului 2019, cele mai scăzute valori ale ratei deprivării materiale au înregistrate în regiunile Vest (7,4%), Nord-Vest (9%) și Centru (9,2%), iar cea mai mare valoare a fost înregistrată în Regiunea Sud-Muntenia (21,7%).

Starea precară a infrastructurii afectează eficiența cu care România își poate crește exporturile și conecta producătorii cu consumatorii în comparație cu principalii săi parteneri comerciali. Accesibilitatea și conectivitatea pentru infrastructura de transport sunt două elemente determinante pentru coeziunea economică și socială. România se află mult sub media europeană la toate criteriile de analiză privind investițiile și infrastructura de transport. Autostrăzile și drumurile naționale reprezintă puțin mai mult de 20% din rețeaua rutieră, în timp ce aproximativ 90% din drumurile naționale au o singură bandă de circulație pe fiecare direcție. Investițiile în infrastructura de transport au un potențial imens în stimularea creșterii și a locurilor de muncă și pot duce la convergență adevărată a regiunilor periferice.

De asemenea, nu este dezvoltată la nivel național o rețea de trasee ciclabile de parcurs lung sau mediu (inclusiv sectoarele din magistralele EuroVelo 6 și 13), care să conecteze regiunile, să stimuleze dezvoltarea comunităților locale și a turismului.

Poziționarea așezărilor urbane mici în cadrul spațiului urban regional pare a fi o condiție fundamentală pentru dezvoltarea umană locală care este influențată nu doar de vecinătatea față de orașele mari din România, ci și conectivitatea acestora și nivelul de dezvoltare al orașului mare. Conectivitatea urbană tinde să crească dezvoltarea umană locală în localități mici precum și apropierea localității de un drum european bine întreținut, care face legătura cu orașele mari, fie din interiorul României, fie din străinătate. Așezările mici, care sunt aproape de drumurile europene tind să fie caracterizate prin dezvoltare cuprinzătoare și prin niveluri medii-superioare de dezvoltare.

Afectate semnificativ de pandemie, unitățile administrativ-teritoriale (UAT) din România au o scădere semnificativă a veniturilor proprii, luând în considerare contractarea economiei românești cu 3,9 % din PIB în 2020. Această situație duce inclusiv la o reducere a potențialului UAT-urilor de susținere a investițiilor scadente sau de a realiza altele noi, care să asigure accesibilitatea și calitatea serviciilor în domenii ca: educație, sănătate, transport local, inclusiv managementul și decongestionarea traficului, social, infrastructură administrativă și de recreere, mediu, inclusiv creșterea calității aerului, urbanism, iluminat public, securitate socială și digitalizare servicii publice, etc. Nivelul cheltuielilor pentru investiții la nivelul UAT-urilor este redus (15-20% din bugetul local înainte de pandemie) și este în mare măsură finanțat din fonduri europene. La nivel european, nivelul veniturilor locale raportat la PIB este foarte redus - 0.8% comparativ cu 4.2% la nivelul UE în 2019, și mult sub nivelul Poloniei (4.5%), Cehiei (5.6%) sau Ungariei (2.1%). Având în vedere aceste aspecte sunt necesare surse de finanțare pentru asigurarea investițiilor necesare furnizării serviciilor publice de calitate, cu accent pe **tranziția verde și digitală**, în special la nivel local și în comunitățile sărace. De asemenea, prin încurajarea intervențiilor la nivel de zonă urbană funcțională, se urmărește îmbunătățirea coeziunii dintre localitățile urbane și localitățile rurale/localități urbane de dimensiuni mai mici din imediată vecinătate, cu rate ridicate de navetism.

Potrivit ultimului Raport de țară, fragmentarea accentuată a competențelor și a resurselor continuă să se reflecte negativ asupra furnizării serviciilor publice, în special la nivel local și în comunitățile sărace. Strategiile naționale și regionale ale diferitelor servicii publice nu sunt bine transpuse în măsuri integrate la nivel regional și local. Există o stabilitate și predictibilitate redusă a veniturilor de care dispun autoritățile locale. Astfel, există inclusiv disparități semnificative între mediul urban și rural în ceea ce privește nivelul sărăciei și de excluziune socială, serviciile sociale nu sunt suficient de bine dezvoltate în mediul

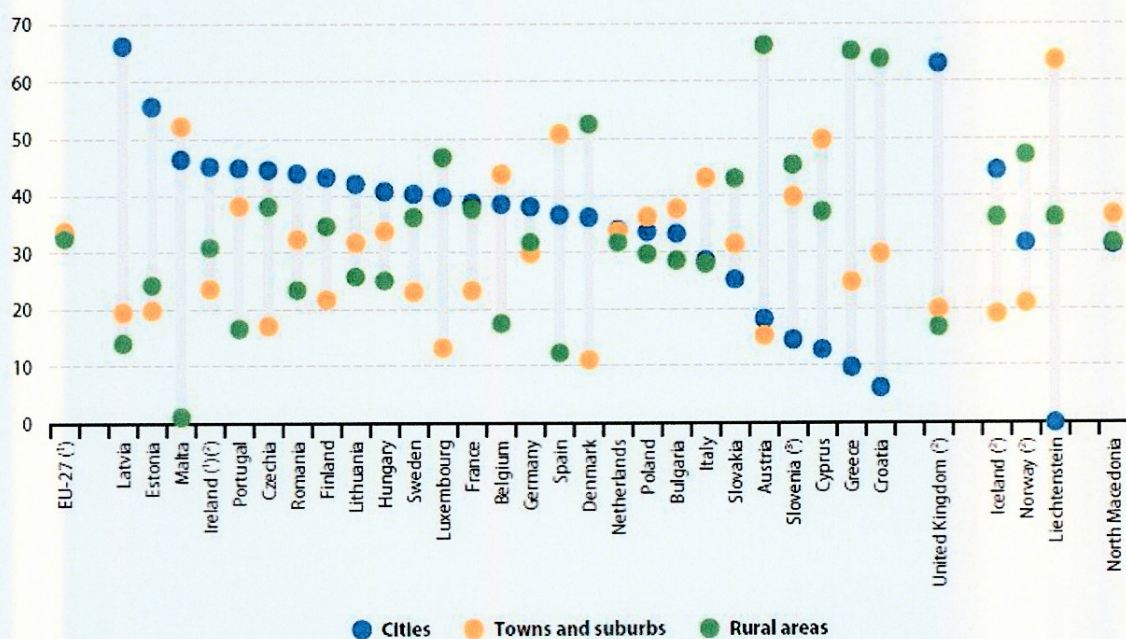
cazul anumitor tipuri de infrastructuri sociale, cum ar fi centrele de zi pentru persoanele cu dizabilități sau dependențe, doar 1% din unitățile necesare fiind instituite în regiunea Sud-Vest Oltenia, comparativ cu 56% în București-Ilfov și 57 % în Regiunea Centru. România are și cea mai mare rată a populației care locuiește în locuințe care sunt considerate improprii și supraaglomerate (16,1% în 2018, comparativ cu o rată europeană de 4.3%).

Digitalizarea administrației publice locale rămâne scăzută. Nivelul populației care interacționează cu autoritățile publice prin intermediul internetului este sub 10% în trei regiuni de dezvoltare din România. De asemenea, șase din cele opt regiuni se află pe ultimele locuri ale clasamentului UE în ceea ce privește utilizarea internetului, mai puțin de 60 % dintre adulții utilizând zilnic internetul în 2018.

Turismul de destinație și adiacent ecoturismul pot deveni linii strategice în dezvoltarea competitivității teritoriale a României. Domeniul cultural-turistic reprezintă un factor de dezvoltare durabilă, contribuind la vitalitatea teritorială prin punerea în valoare a elementelor de identitate locală și regională și prin creșterea creativității și a gradului de inovare și în alte sectoare decât cel cultural.

În România, orașele mari reprezintă cea mai frecventă destinație a turiștilor, cu aproximativ 45% din numărul total de nopți petrecute în unitățile de cazare, urmate de orașe și suburbii și apoi de zonele rurale.

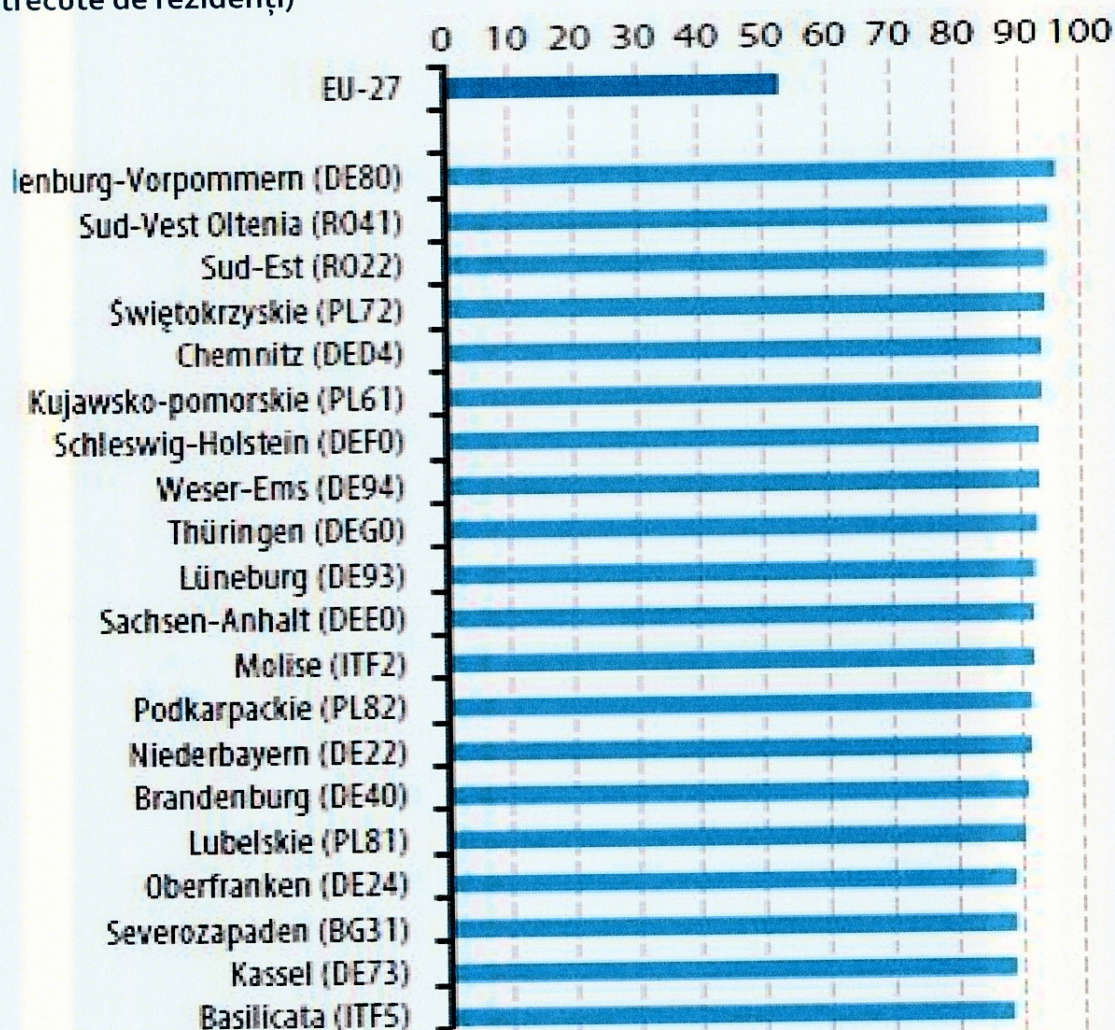
Figura 6. Nopti petrecute în unități de cazare, 2018 (% cota din numărul total de nopți petrecute în unități de cazare, în funcție de gradul de urbanizare)

În 2018, rezidenților le era asociat un procent de 54% din numărul total de nopți petrecute în unități de cazare de la nivelul EU-27.

La nivelul a două regiuni de dezvoltare din România, peste 90% din nopțile petrecute în unitățile de cazare, au fost atribuite rezidenților, respectiv în regiunea Sud-Vest Oltenia a fost înregistrat un procent de 94,9% de rezidenți și în regiunea Sud-Est, un procent de 94,6% de rezidenți.

Figura 7. Nopți petrecute în unități de cazare, 2018 (% cota din numărul total de nopți petrecute de rezidenți)

Sursa: Eurostat, 2020

Se remarcă diferențe la nivel regional în ceea ce privește numărul unităților de cazare. Cu toate că se înregistrează o scădere față de anul 2017, cel mai mare număr de unități de cazare se află în Regiunea Centru, cu 2.244 unități.

Cu toate că în Regiunea București-Ilfov se înregistrează cel mai mic număr de unități

turismului, definită ca relația dintre numărul total de înnoptări în unitățile de cazare și suprafața totală a regiunii, este peste media europeană, conform Eurostat. În schimb, valorile densității turismului din celelalte 7 regiuni de dezvoltare se află la o treime din media europeană.

În corelare cu situația privind numărul unităților de cazare de la nivel regional, dar și cu cea privind densitatea turismului, exprimată ca număr de înnoptări pe suprafața regiunii, numărul cel mai mare de înnoptări se înregistrează în Regiunea Centru (2.617.237 înnoptări în 2019), iar numărul cel mai mic de înnoptări se înregistrează în regiunea Sud-Vest Oltenia (737,593 de înnoptări în 2019).

Vulnerabilitatea patrimoniului cultural și natural în fața noilor provocări este pusă în discuție în Pactul verde european. Acesta propune o abordare interconectată a domeniilor care sunt influențate de mediul înconjurător și de schimbările climatice, dar care la rândul lor pot influența în mod direct tot cadrul natural. Pentru a fi eficiente, acțiunile trebuie să pună valorile culturale ale comunităților în centrul reacțiilor climatice. Valorizarea patrimoniului cultural, a cunoștințelor tradiționale și a creativității consolidează adaptarea la schimbările climatice. Inventarierea, documentarea și păstrarea tehnicilor vernaculare și locale pot ajuta comunitățile să dezvolte noi tehnologii prin care să se adapteze unui ritm de viață sustenabil, prin implementarea energiilor regenerabile, prin utilizarea rațională a resurselor. Abordările integrate natură-cultură evidențiază legăturile dintre funcțiile ecologice și sociale ale teritoriilor și deschid calea spre noi moduri de viață în armonie cu natura. În acest context, recuperarea decalajului existent între mediul urban și rural capătă semnificații sporite, inclusiv cu impact economic și de mediu.

În conformitate cu principiile Pilonului european al drepturilor sociale, se va avea în vedere egalitatea de gen și de șanse, în special prin încurajarea participării femeilor și a grupurilor defavorizate la activități socio-economice și de crearea de noi locuri (de ex. în mediul rural), reducerea timpilor de transport de la și dinspre locul de muncă, contribuind la reconcilierea între familie și viața profesională și îmbunătățirea calității vieții în general în mediul rural și urban.

Pilonul V > Analiza situației actuale

Sănătate și reziliență economică, socială și instituțională

Efectele crizei COVID au arătat că marea majoritate a țărilor trebuie să asigure reziliența și securitatea sistemului sanitar, economic, social și instituțional, în cazul unor situații de urgență sau de criză.

Deficiențele structurale existente în sectorul sanitar au fost exacerbate în ultimul an. Principalele probleme ale sistemului sunt legate de asigurarea accesului la asistență medicală, starea de sănătate a populației, subfinanțarea sistemului (dotări, infrastructură deficitară, personal calificat insuficient), precum și de reziliența sistemului în situații de criză.

România se confruntă cu provocări considerabile în ceea ce privește asigurarea accesului la asistență medicală. Rata nevoilor de asistență medicală nesatisfăcute din cauza distanței mari până la o unitate medicală a fost a treia ca mărime din UE în 2017, reflectând o distribuție inegală a unităților medicale și a medicilor. Nivelul nevoilor medicale nesatisfăcute este cu aproximativ 28% mai mare în zonele rurale decât în întreaga țară. În acest sens, o mare parte a lucrătorilor care desfășoară o activitate independentă în agricultură și o proporție însemnată a populației române din mediul rural nu au nicio formă de asigurare de sănătate, beneficiind doar de un pachet de servicii minimale.

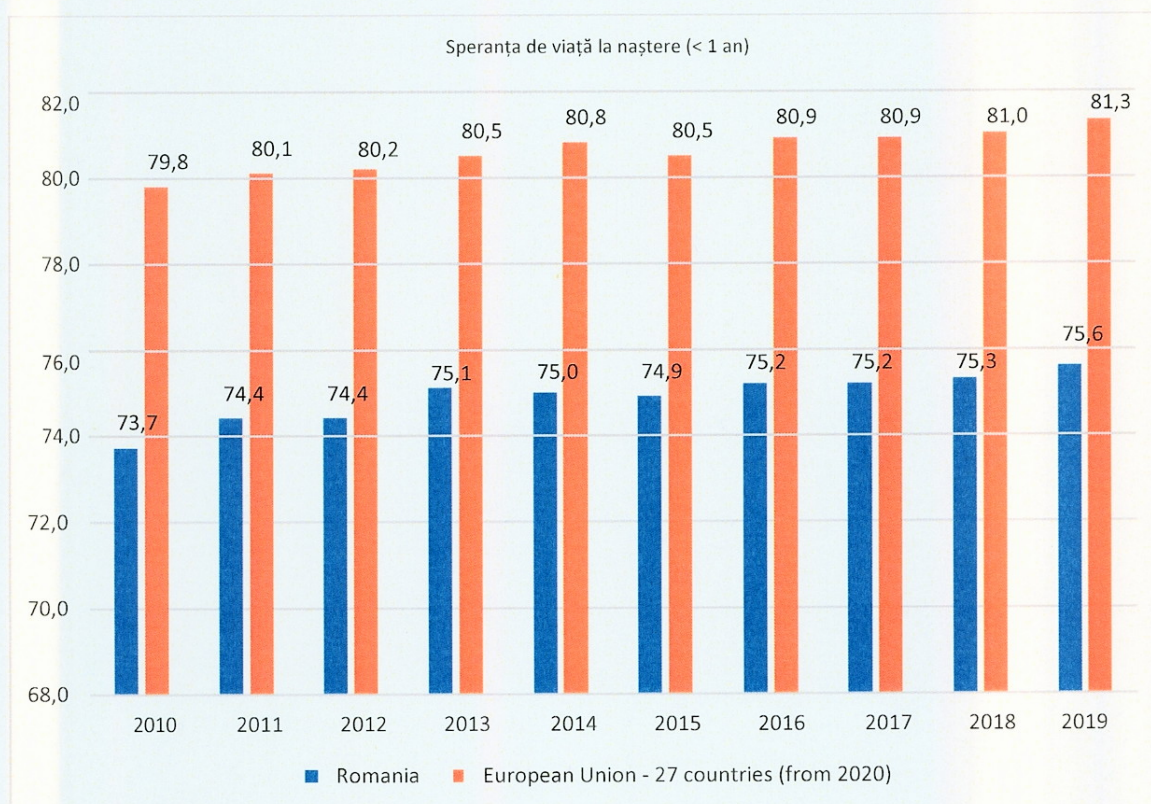
În ceea ce privește nevoile medicale nesatisfăcute raportate, rămân diferențe semnificative între grupurile cu cele mai mici venituri (8%) și cu cele mai mari venituri (2,3%), iar procentajul populației rurale asigurate a scăzut la 66% în 2016. În plus, nivelul nevoilor medicale nesatisfăcute ale pensionarilor este de două ori mai ridicat decât cel al populației generale.

Conform ultimului raport de țară, România a realizat progrese limitate în ceea ce privește îmbunătățirea accesului la asistență medicală și a eficienței sectorului sănătății din punctul de vedere al costurilor. A crescut numărul nevoilor medicale care nu au putut fi

rurale și cu o acoperire redusă în cazul grupurilor cu venituri mici și cel al persoanelor vârstnice.

Starea de sănătate a populației este în continuare sub media UE. Îmbătrânirea populației și emigrarea pun o presiune tot mai mare asupra sistemului de sănătate. Deși a înregistrat un trend crescător, speranța de viață la naștere în România este de doar 75,6 ani (în 2019), printre cele mai scăzute din UE. Acest lucru reflectă comportamente nesănătoase (inclusiv fumat, consum episodic excesiv de alcool, obezitate ș.a.), inegalități socioeconomice și deficiențe substanțiale în furnizarea serviciilor de sănătate.

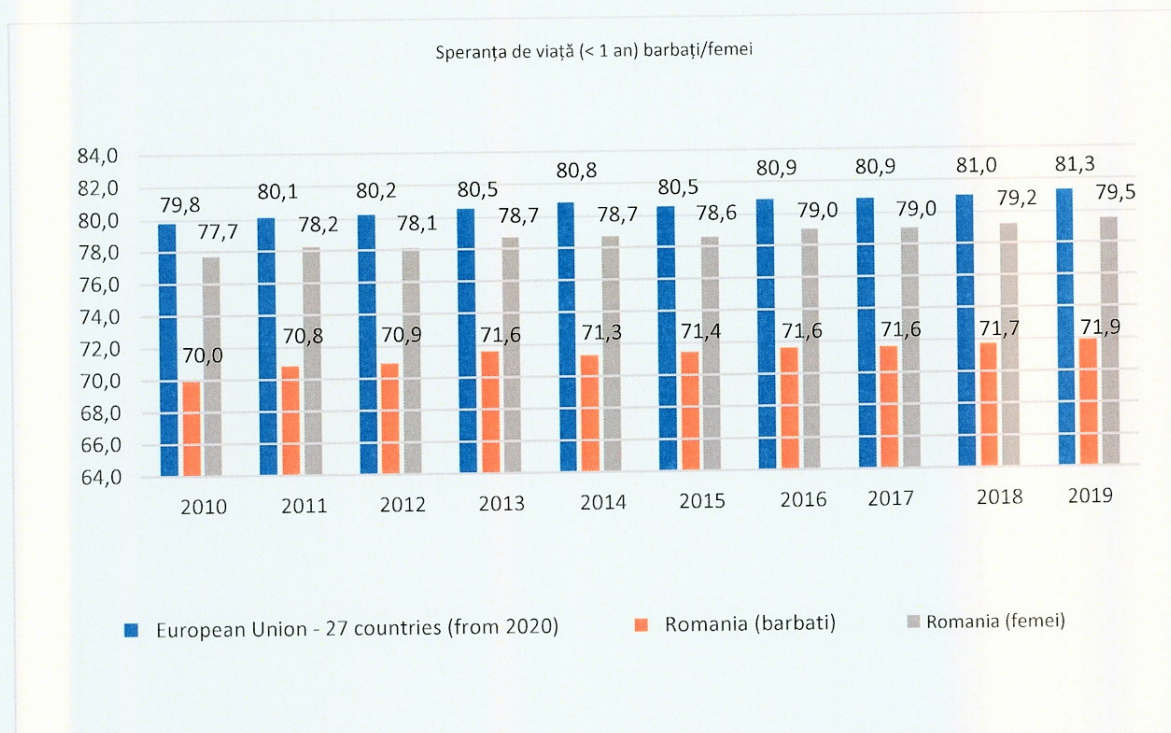
Figura 8. Speranța de viață la naștere pe ani

Sursa: Eurostat (2019)

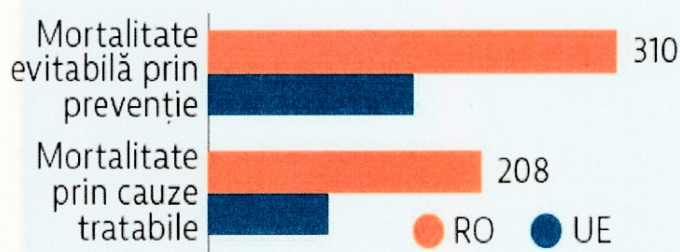
Există discrepanțe majore în ceea ce privește speranța de viață în funcție de gen (79,5 ani pentru femei și doar 71,9 ani pentru bărbați) dar și de nivelul de studii, în special pentru bărbați. Este de așteptat ca bărbații cu cel mai scăzut nivel de studii să trăiască cu aproximativ 10 ani mai puțin decât bărbații cu cel mai ridicat nivel de studii².

Figura 9. Speranța de viață bărbați/femei

În mediul rural, accesul dificil sau lipsa accesului la servicii de sănătate corecte și complete, coroborat cu problemele financiare cu care se confruntă familiile aflate în stare de vulnerabilitate, duc la o inechitate socială ce limitează potențialul de dezvoltare al copiilor. În acest sens, un raport recent al Băncii Mondiale³ menționează că un copil din România poate atinge la vârsta adultă doar 58% din potențialul de productivitate al unui adult educat și sănătos care are acces la un sistem medical și educațional eficient. Acest nivel este mai scăzut decât media pentru țările din regiunea Europa și Asia Centrală.

Ratele mortalității evitabile prin prevenție și ale mortalității prin cauze tratabile sunt printre cele mai ridicate din UE și peste mediile corespunzătoare europene. Boala cardiacă ischemică rămâne principala cauză de deces, deși mortalitatea cauzată de cancer este în creștere. România se confruntă cu provocări în ceea ce privește combaterea unor boli infecțioase, această țară având cea mai ridicată rată de cazuri de tuberculoză din UE⁴.

*Rata mortalității standardizată
pe vârstă la 100 000 de locuitori, 2016*

România are una dintre cele mai ridicate rate ale mortalității infantile din UE – 6,7 la 1,000 de născuți vii, comparativ cu media UE de 3,6 în 2017. Echipamentele medicale insuficiente și deficitul de personal medical pot contribui la explicarea acestei cifre. România este pe primul loc în Uniunea Europeană la mortalitatea în rândul copiilor, fiind de două ori mai mare decât media UE, potrivit „Raportului privind respectarea drepturilor copilului în România” (Salvați Copiii România, Avocatul Poporului, 2019).

De asemenea, World Vision România (2020)⁵, menționează că doar 30% dintre copiii cu vârste între 5 și 12 ani au efectuat analize medicale în ultimele 12 luni, doar 25% dintre tinerii de 12-18 ani au efectuat analize în ultimul an, iar în 11% din familiile cu copii mai mici de cinci ani, minorii nu au fost consultați nici măcar o dată în ultimul an de către medicul de familie în vederea evaluării stării generale de sănătate. Același raport arată că 60% dintre gospodăriile unde banii nu ajung nici pentru strictul necesar nu au cumpărat medicamentele necesare și, în jumătate din cazuri, aceste familii au renunțat la vizitele medicale. În plus, peste un sfert dintre respondenții cu vârste cuprinse între 12 și 18 ani nu cunosc nicio modalitate de prevenire a sarcinilor nedorite și a infecțiilor cu transmitere sexuală.

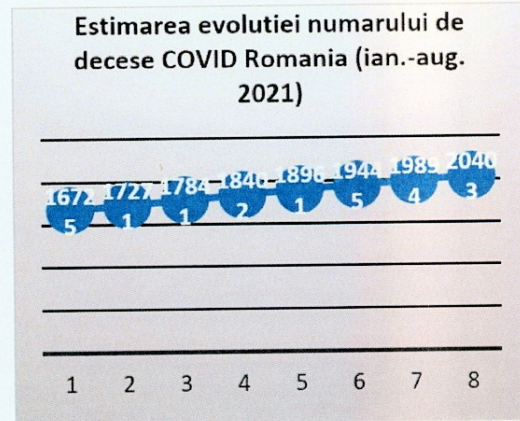
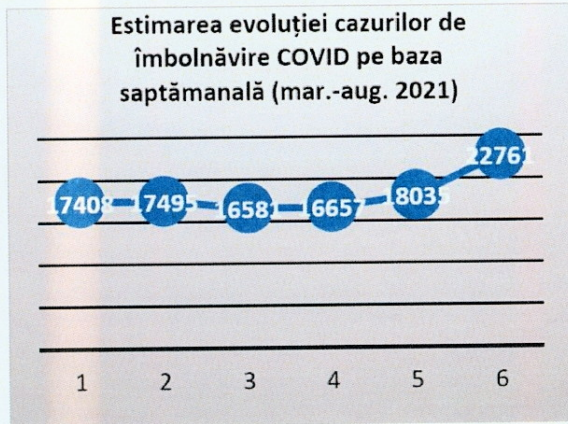
Rata de 2,8% dintre pacienții cu cel puțin o infecție asociată actului medical/ zi (10 spitale care au participat la sondajul PPS al ECDC, 2012⁶) este subestimată, luând în considerare rata medie europeană de 5,7%.

De asemenea, în contextul COVID-19 este necesară creșterea ratei de vaccinare a populației pentru diminuarea ratei de îmbolnăvire și de mortalitate și inversarea direcției ascendente estimate a evoluției indicatorilor menționați. Până la începutul lunii martie 2021, pe teritoriul României, au fost confirmate 820.931 de cazuri de persoane infectate cu COVID-19 iar numărul de decese se ridică la 20.785 de persoane,

(2020), World Vision România, Bunăstarea copilului din mediul rural - 2020

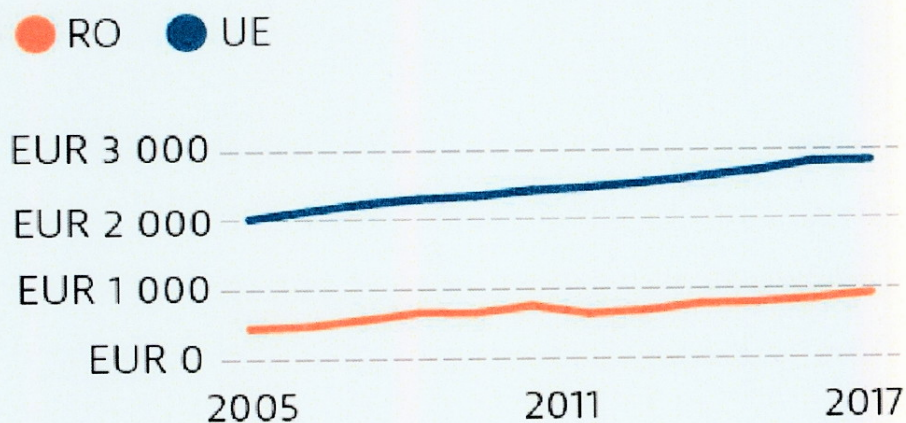
[https://ecdc.europa.eu/en/healthcare-associated-infections acute-care-hospitals/surveillance-](https://ecdc.europa.eu/en/healthcare-associated-infections acute-care-hospitals/surveillance)

respectiv 2,53%. Creșterea ratei de vaccinare este imperios necesară pentru reziliența populației la virus.

Sursa ECDC, martie 2021⁷

Cheltuielile pentru sănătate în România sunt cele mai scăzute din UE atât pe cap de locuitor (1,029 EUR, media UE fiind de 2,884 EUR), cât și ca procent din PIB (5% față de 9,8% în UE). Ponderea cheltuielilor pentru sănătate finanțate din bani publici (79,5%) este în concordanță cu media UE (79,3%), cu excepția cheltuielilor pentru medicamentele prescrise în cadrul asistenței medicale ambulatorii. De altfel, ultimul raport de țară precizează că formele de îngrijire preventivă, ambulatorie și comunitară sunt în continuare subfinanțate și nu fac obiectul unor măsuri de politică publică care să fie adaptate într-o măsură suficientă nevoilor.

Cheltuieli pe cap de locuitor (PPC EUR)

Trecerea la asistența medicală ambulatorie se află într-un stadiu incipient, peste 42% dintre cheltuielile pentru sănătate fiind încă direcționate către serviciile spitalicești (comparativ cu media UE de 29%).

Îmbunătățirea asistenței medicale comunitare, deși foarte necesară, prezintă întârzieri. Realizarea centrelor de asistență medicală comunitară care oferă îngrijiri integrate a suferit întârzieri suplimentare. O schimbare de abordare în acest sens ar putea reduce nivelul actual ridicat al spitalizărilor evitabile pentru „bolile care se pretează la asistența medicală ambulatorie”, cum ar fi diabetul și hipertensiunea.

Sectorul sanitar se bazează pe o infrastructură concepută acum 50-60 ani, când nevoia de servicii de sănătate era diferită față de realitățile de astăzi. Clădirile rețelei de spitale sunt, în cele mai multe cazuri, inadecvate și neadaptate tehnic și tehnologic (unele clădiri fiind construite după standarde de acum 100 de ani). Fluxurile intra-spitalicești nu sunt asigurate în mod continuu în aceeași clădire, ci, de multe ori, funcțiunile sunt dispuse în amplasamente aflate la distanțe mari și foarte mari (de exemplu spitalele de tip pavilionar).

Adaptarea infrastructurii la nevoile de servicii de sănătate curente (boli netransmisibile, acumularea de probleme de sănătate, complexe cu comorbidități, existența unor tehnologii complexe, etc.) este în multe cazuri imposibilă sau mult mai costisitoare decât construcția unor clădiri noi în care să se transfere activitatea curentă. În plus, mai ales în spitalele vechi cu circuite deficitare, controlul infecțiilor nosocomiale este deficitar. Dotarea cu echipamentele necesare este încă departe de standardele în țările europene avansate, iar distribuția teritorială a echipamentelor nu este echilibrată și adaptată necesităților.

Conform Departamentului pentru Situații de Urgență (2020) privind controalele de prevenire desfășurate de inspectoratele pentru situații de urgență la secțiile de terapie intensivă, dintr-un total de 1.392 clădiri ale unităților sanitare cu paturi, 302 funcționează fără autorizație de securitate la incendiu iar 52 sunt doar parțial autorizate. Principalele cauze care conduc la funcționarea construcțiilor cu funcțiunea de îngrijire a sănătății fără autorizație de securitate la incendiu sunt fondurile insuficiente pentru modernizarea fragmentată a clădirilor sau pentru conformarea construcției la cerințele reglementărilor tehnice și calitatea slabă a documentațiilor întocmite în vederea obținerii avizului și autorizației.

Deficitul considerabil de forță de muncă în sectorul sănătății, inclusiv deficitul de medici

formarea insuficientă a personalului medical și gradul limitat de continuitate și integrare între diferitele niveluri de îngrijire slăbesc reziliența sistemului de sănătate.

Sănătatea nu este singurul sector afectat de pandemie. Consecințele socio-economice și riscul ca pandemia să adâncească disparitățile regionale în România rămâne important. Educația este un alt domeniu în care consecințele măsurilor impuse pe perioada stării de alertă și de urgență pentru reducerea riscului de răspândire a virusului a evidențiat principalele lacune ale procesului de educație și formare profesională.

Precondiția esențială pentru furnizarea unor servicii educaționale și de formare profesională de calitate, incluzive și atractive constă în reabilitarea infrastructurii educaționale. Dezvoltarea competențelor necesare parcurgerii etapelor de tranziție ecologică și digitală depinde și de realizarea de investiții în infrastructura pentru eficiență energetică și seismică.

România dispune de o infrastructură educațională și de formare profesională învechită, nesigură, ineficientă din punct de vedere energetic și cu un nivel scăzut al accesibilității persoanelor cu dizabilități. Conform Planurilor de Analiză și Acoperire a Riscurilor (PAAR), un procent important de unități și instituții de învățământ de stat, în special cele pre-școlare și școlare de stat pentru acces la educația bazată pe inovație, creativitate și specializare inteligentă, funcționează în clădiri încadrate ca având risc seismic sau niveluri ridicate de risc la incendiu. De asemenea, în lipsa unor dotări corespunzătoare și servicii conexe de calitate (spații de cazare, de informare și documentare, masă și recreere), unitățile de învățământ și instituțiile de învățământ superior sunt neatractive pentru elevi, studenți și pentru mediul de afaceri. De asemenea, acestea s-au dovedit subdimensionate și insuficient adaptate condițiilor de funcționare pe durata pandemiei.

Intervențiile în domeniul modernizării și reabilitării infrastructurii educaționale și de formare profesională vor conduce la creșterea accesului. Investițiile vor viza de asemenea, obținerea unor spații mai sigure și mai pregătite în raport cu eventuale crize. Din perspectiva îndeplinirii recomandărilor specifice de țară, prin noile investiții în reabilitare termică și seismică, mediile de învățare se vor moderniza, flexibiliza, iar procesul educațional și de formare va deveni mai calitativ, accesibil și atractiv, inclusiv pentru elevii și studenții care provin din medii defavorizate.

Pe lângă cele de mai sus, este necesar ca și sectorul public să devină mai transparent, mai eficient și mai rezilient. Trebuie realizată și tranziția spre o administrație digitală și